

ความสามารถในการตีความภาษาท่าทางแบบตะวันตกของนักเรียนมัธยมไทย

มหาวิทยาลัยศิลปากร โดย นางสาวกัญพรรณ ไชยสังการ ส่วนวลีขสิทธิ์

การค้นคว้าอิสระนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาภาษาและการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม

ภาควิชาภาษาตะวันตก

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปีการศึกษา 2553

ลิขสิทธิ์ของบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

ความสามารถในการตีความภาษาท่าทางแบบตะวันตกของนักเรียนมัธยมไทย

โดย

นางสาวกัญพรพรณ ไชยลังการ

มหาวิทยาลัยศิลปากร สงวนลิขสิทธิ์

การค้นคว้าอิสระนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาภาษาและการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม

ภาควิชาภาษาตะวันตก

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปีการศึกษา 2553

ลิขสิทธิ์ของบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

**INTERPRETATIVE ABILITY OF WESTERN GESTURES BY THAI SECONDARY
SCHOOL STUDENTS**

By

Kanyaphan Chailangkar

มหาวิทยาลัยศิลปากร สงวนลิขสิทธิ์

An Independent Study Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements for the Degree

MASTER OF ARTS

Department of Western Languages

Graduate School

SILPAKORN UNIVERSITY

2010

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร อนุมัติให้การค้นคว้าอิสระเรื่อง “ความสามารถในการตีความภาษาท่าทางแบบตะวันตกของนักเรียนมัธยมไทย” เสนอโดย นางสาวกัญพรณไชยลังการ์ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาและการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม

.....
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปานใจ ชารัทสนวงศ์)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
วันที่.....เดือน..... พ.ศ.....

อาจารย์ที่ปรึกษาการค้นคว้าอิสระ
รองศาสตราจารย์ปิยะวดี อภิชาติบุตร

คณะกรรมการตรวจสอบการค้นคว้าอิสระ
มหาวิทยาลัยศิลปากร ส่งวนลิขสิทธิ์

..... ประธานกรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร.พรพิมล เสนะวงศ์)
...../...../.....

..... กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ปิยะวดี อภิชาติบุตร)
...../...../.....

51113301 : สาขาวิชาภาษาและการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม

คำสำคัญ : การตีความภาษาท่าทางแบบอเมริกัน

กัญพรรณ ไชยลังการ : ความสามารถในการตีความภาษาท่าทางแบบตะวันตกของนักเรียนมัธยมไทย. อาจารย์ที่ปรึกษาการค้นคว้าอิสระ : รศ.ปิยะวดี อภิชาติบุตร. 58 หน้า.

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่ช่วยพัฒนาความสามารถของนักเรียนในการตีความภาษาท่าทางแบบอเมริกัน โดยศึกษาข้อมูลที่รวบรวมจากนักเรียนไทยระดับมัธยมศึกษา โรงเรียนสายปัญญา รั้งสิต ที่คูวิดิทัศน์การสื่อสารด้วยภาษาท่าทางแบบอเมริกันในสถานการณ์ที่แตกต่างกัน และตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับความเข้าใจรูปแบบการสื่อสารด้วยภาษาท่าทางแบบอเมริกันและพื้นฐานส่วนบุคคลของนักเรียน งานวิจัยนี้พบว่านักเรียนไทยซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 49.99 คิดว่าการสื่อสารด้วยภาษาท่าทางแบบอเมริกันทั้ง 10 สถานการณ์ มีใช้ในสังคมไทย นักเรียนไทยซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 50.76 ใช้ภาษาท่าทางแบบอเมริกันทั้ง 10 ท่าทางในการสื่อสารภาษาไทยเป็นบางครั้ง นักเรียนไทยซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 42.83 มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษในระดับปานกลาง ประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษและพื้นฐานส่วนบุคคลของนักเรียนไทยซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างมีผลต่อความสามารถในการตีความภาษาท่าทางแบบอเมริกัน โดยนักเรียนไทยซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษมากกว่าสามารถตีความภาษาท่าทางแบบอเมริกันได้ดีกว่านักเรียนไทยซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษน้อยกว่า และพื้นฐานส่วนบุคคลของนักเรียนไทยซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ รายได้เฉลี่ยต่อเดือนของครอบครัว และอาชีพของผู้ปกครอง การสนับสนุนจากผู้ปกครองและกิจกรรมการสื่อสารของชาวอเมริกัน คนรอบข้างของนักเรียนที่เป็นคนไทยที่มีโอกาสสื่อสารกับชาวอเมริกัน และแรงกระตุ้นให้ต้องการสื่อสารกับชาวอเมริกันมีส่วนช่วยให้นักเรียนไทยซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างสามารถตีความภาษาท่าทางแบบอเมริกันได้ถูกต้องมากยิ่งขึ้น

ภาควิชาภาษาตะวันตก

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปีการศึกษา 2553

ลายมือชื่อนักศึกษา.....

ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษาการค้นคว้าอิสระ

51113301 : MAJOR : LANGUAGE AND INTERCULTURAL COMMUNICATION

KEY WORD : INTERPRETATION OF AMERICAN GESTURES.

KANYAPHAN CHAILANGKAR : INTERPRETATIVE ABILITY OF WESTERN GESTURES BY THAI SECONDARY SCHOOL STUDENTS. INDEPENDENT STUDY ADVISOR : PIYAVADEE APICHATABUTRA. 58 pp.

The study aims at investigating factors which help to develop the students' ability to interpret American gestures. The data used in this study were gathered from Sai Panya Rangsit secondary school students, who watched video clips of American gestures in different situations and answered the questionnaires to investigate their knowledge of American gestures and their backgrounds. The study indicates that : 49.99% of Thai students understood 10 American gestures that were also used in Thai ; 50.76% of Thai students sometimes used 10 of the American gestures in Thai ; 42.83% of Thai students have experience of English at a mid level ; experience of English and students' backgrounds affect the students' ability to interpret American gestures. Thai students who have more exposure to English interpret American gestures better than Thai students who have less exposure to English ; factors which constitute the Thai students' background including : their parents' salary and occupation, their families' acceptance of foreign cultures and languages, their relationship with Americans, and general motivation levels to communicate with Americans. All of the above factors help students to develop an awareness and effective interpretation of American gestures.

Department of Western Languages Graduate School, Silpakorn University Academic Year 2010

Student's signature

Independent Study Advisor's signature

กิตติกรรมประกาศ

การค้นคว้าอิสระฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความอนุเคราะห์จากบุคคลหลายฝ่าย ผู้ศึกษาขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์สาขาวิชาภาษาและการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม ภาควิชาภาษาตะวันตกทุกท่านที่ได้ให้ความรู้ทางด้านภาษาและการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมจนสามารถนำมาใช้ประโยชน์ในการทำการค้นคว้าอิสระ โดยเฉพาะอย่างยิ่งรองศาสตราจารย์ปิยะวดี อภิชาติบุตร อาจารย์ที่ปรึกษาการค้นคว้าอิสระและอาจารย์อมรชัย คหกิจโกศล ที่กรุณาให้ความเห็นและชี้แนะแนวทางมาโดยตลอด

ขอขอบพระคุณ ท่านผู้อำนวยการ โรงเรียนสายปัญญา รั้งสิตและอาจารย์สายฝน พิถีภรณ์ ที่อำนวยความสะดวกและช่วยเหลือผู้ศึกษาเป็นอย่างดี

ขอขอบคุณ Mr.Sean Lampon และคุณศรัณญา ศิริमानนท์ ที่ได้ร่วมแสดงในวิดีโอทัศน์ประกอบการค้นคว้าอิสระ ขอขอบคุณ คุณเกรียงไกร จิรวัชรวงศ์ ที่อำนวยความสะดวกเกี่ยวกับสถานที่ถ่ายทำวิดีโอทัศน์ประกอบการค้นคว้าอิสระ ขอขอบคุณ คุณพิชญ์ ไชยโรจน์ และคุณไพรัช หาระศาล ที่เป็นผู้ถ่ายทำวิดีโอทัศน์ประกอบการค้นคว้าอิสระ ขอขอบคุณ คุณชาญชัย จิรวัชรวงศ์ ที่ช่วยตัดต่อวิดีโอทัศน์ประกอบการค้นคว้าอิสระ ขอขอบคุณ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสายปัญญา รั้งสิต ที่ได้ให้ความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นอย่างดี

และท้ายที่สุดขอกราบขอบพระคุณ คุณพ่อ คุณแม่ และญาติพี่น้องทุกคน ที่ให้กำลังใจและอุดหนุนทุนการศึกษา

คุณค่าใดอันพึงมีจากการค้นคว้าอิสระฉบับนี้ ผู้ศึกษาขอมอบเป็นเครื่องบูชาพระคุณอาจารย์ทุกท่านที่ประสิทธิ์ประสาทความรู้และวางรากฐานการศึกษาแก่ผู้ศึกษาจนประสบความสำเร็จ

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญตาราง	ญ
บทที่	
1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
ปัญหาในงานวิจัย	2
สมมติฐานในงานวิจัย.....	2
จุดมุ่งหมายและวัตถุประสงค์ของงานวิจัย.....	3
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	3
ขอบเขตของการวิจัย	3
คำจำกัดความศัพท์เฉพาะ	4
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	6
อวัจนภาษาและภาษาท่าทาง.....	6
ปัจจัยที่มีผลต่อการสื่อสารด้วยภาษาท่าทาง	10
ความหมายของการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม	11
อุปสรรคและปัญหาในการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม	11
แนวทางในการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมที่มีประสิทธิภาพ	12
3 ระเบียบวิธีวิจัย	13
การกำหนดกลุ่มประชากรและเลือกกลุ่มตัวอย่าง.....	13
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย	13
การเก็บรวบรวมข้อมูล	14
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	14

บทที่		หน้า
4	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	15
	ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ความสามารถในการตีความภาษาท่าทาง	
	แบบอเมริกันของนักเรียนไทย.....	15
	การวิเคราะห์ความเข้าใจรูปแบบการสื่อสารด้วยภาษาท่าทาง	
	แบบอเมริกันของนักเรียนไทยในสถานการณ์ที่ 1-10.....	17
	ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ประสบการณ์ทางภาษาและพื้นฐานส่วนบุคคล	
	ของนักเรียนไทย.....	31
	การวิเคราะห์ประสบการณ์ทางภาษาของนักเรียนไทย.....	31
	การวิเคราะห์ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง.....	32
	การวิเคราะห์รายได้เฉลี่ยต่อเดือนของครอบครัว.....	33
	การวิเคราะห์อาชีพของผู้ปกครอง.....	33
	การวิเคราะห์การสนับสนุนจากผู้ปกครองเกี่ยวกับการสื่อสาร	
	ของชาวอเมริกัน.....	34
	การวิเคราะห์กิจกรรมประเภทต่างๆที่ผู้ปกครองให้การสนับสนุน	
	เกี่ยวกับการสื่อสารของชาวอเมริกัน.....	35
	การวิเคราะห์นักเรียนไทยที่มีคนรอบข้างที่มีโอกาสสื่อสาร	
	กับชาวอเมริกัน.....	36
	การวิเคราะห์นักเรียนไทยที่มีแรงกระตุ้นให้ต้องการสื่อสาร	
	กับชาวอเมริกัน.....	36
	การวิเคราะห์นักเรียนไทยที่มีแรงกระตุ้นจากปัจจัยต่างๆ	
	ให้ต้องการสื่อสารกับชาวอเมริกัน.....	37
5	สรุปผลการวิจัย การอภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	38
	สรุปผลการวิจัย.....	38
	การอภิปรายผล.....	39
	ข้อเสนอแนะ.....	40
	ข้อเสนอแนะทั่วไป.....	40
	ข้อเสนอแนะสำหรับงานวิจัย.....	40

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	ตารางแสดงจำนวนนักเรียนไทยที่ให้ความคิดเห็นเรื่องความเข้าใจ รูปแบบการสื่อสารด้วยภาษาท่าทางแบบอเมริกัน.....	15
2	ตารางแสดงจำนวนนักเรียนไทยที่ดีความหมายภาษาท่าทาง ในสถานการณ์ ที่ 1.....	17
3	ตารางแสดงจำนวนนักเรียนไทยที่ดีความหมายภาษาท่าทาง ในสถานการณ์ ที่ 2.....	18
4	ตารางแสดงจำนวนนักเรียนไทยที่ดีความหมายภาษาท่าทาง ในสถานการณ์ ที่ 3.....	19
5	ตารางแสดงจำนวนนักเรียนไทยที่ดีความหมายภาษาท่าทาง ในสถานการณ์ ที่ 4.....	21
6	ตารางแสดงจำนวนนักเรียนไทยที่ดีความหมายภาษาท่าทาง ในสถานการณ์ ที่ 5.....	22
7	ตารางแสดงจำนวนนักเรียนไทยที่ดีความหมายภาษาท่าทาง ในสถานการณ์ ที่ 6.....	23
8	ตารางแสดงจำนวนนักเรียนไทยที่ดีความหมายภาษาท่าทาง ในสถานการณ์ ที่ 7.....	25
9	ตารางแสดงจำนวนนักเรียนไทยที่ดีความหมายภาษาท่าทาง ในสถานการณ์ ที่ 8.....	26
10	ตารางแสดงจำนวนนักเรียนไทยที่ดีความหมายภาษาท่าทาง ในสถานการณ์ ที่ 9.....	28
11	ตารางแสดงจำนวนนักเรียนไทยที่ดีความหมายภาษาท่าทาง ในสถานการณ์ ที่ 10.....	29
12	ตารางแสดงจำนวนนักเรียนไทยที่มีประสบการณ์ทางภาษาในระดับต่างๆ.....	31
13	ตารางแสดงระดับการศึกษาของผู้ปกครอง	32
14	ตารางแสดงจำนวนนักเรียนไทยที่ครอบครัวมีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน ในระดับต่างๆ	33

ตารางที่		หน้า
15	ตารางแสดงจำนวนนักเรียนไทยที่มีผู้ปกครองประกอบอาชีพต่างๆ	33
16	ตารางแสดงจำนวนนักเรียนไทยที่ได้รับการสนับสนุนเกี่ยวกับการ การสื่อสารของชาวอเมริกัน	34
17	ตารางแสดงจำนวนนักเรียนไทยที่ทำกิจกรรมประเภทต่างๆที่ผู้ปกครอง ให้การสนับสนุนเกี่ยวกับการสื่อสารของชาวอเมริกัน	35
18	ตารางแสดงจำนวนนักเรียนไทยที่มีคนรอบข้างที่มีโอกาสกับชาวอเมริกัน.....	36
19	ตารางแสดงจำนวนนักเรียนไทยที่มีแรงกระตุ้นให้ต้องการสื่อสาร	36
20	ตารางแสดงจำนวนนักเรียนไทยที่มีแรงกระตุ้นจากปัจจัยต่างๆให้ต้องการ สื่อสารกับชาวอเมริกัน	37

มหาวิทยาลัยศิลปากร สงวนลิขสิทธิ์

บทที่ 1

บทนำ

1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การสื่อสารมีบทบาทสำคัญในชีวิตประจำวันของมนุษย์ มนุษย์ใช้ภาษาพูดเป็นส่วนใหญ่ในการสื่อสาร เพื่อสื่อถึงความรู้สึกนึกคิด อารมณ์ และความต้องการ นอกจากการสื่อสารด้วยคำพูดแล้วมนุษย์ยังใช้ภาษาท่าทางหรืออวัจนภาษาเป็นเครื่องมือในการสื่อสารอีกด้วย Dittmann (1971 quoted in McCroskey 1995) สรุปว่าแม้ว่ามนุษย์จะใช้ภาษาพูดในการสื่อสารแล้วก็ตาม แต่การใช้ภาษาท่าทางและการเคลื่อนไหวร่างกายจะช่วยให้เกิดความเข้าใจในการสื่อสารได้ Birdwhistell (1978) ได้สรุปว่ามนุษย์ใช้อวัจนภาษาในการสื่อสารไม่ถึงร้อยละ 35.00 ในขณะที่ใช้อวัจนภาษาร้อยละ 65.00 Dittmann และ Birdwhistell ได้เน้นให้เห็นว่าอวัจนภาษามีความสำคัญและมีความจำเป็นในการสื่อสาร Knapp (1972) ได้สรุปว่าอวัจนภาษาสามารถทดแทนสารที่ไม่อาจสื่อด้วยถ้อยคำได้และสามารถปรับปรุงหรือต่อเติมสารที่สื่อด้วยถ้อยคำได้อย่างละเอียดและสามารถกำหนดการสื่อสารของกลุ่มสนทนาได้รวมทั้งสามารถเน้นสารบางส่วนของสารที่สื่อด้วยอวัจนภาษาอีกด้วย นอกจากนี้ Ekman และ Friesen (1972) ได้กล่าวว่าอวัจนภาษาสามารถใช้สื่อสารได้เทียบเท่ากับอวัจนภาษาเนื่องจากเป็นเครื่องแสดงความรู้สึกของผู้สนทนาและช่วยให้การสื่อสารระหว่างกลุ่มสนทนาดำเนินไปสู่เป้าหมายที่ต้องการ การศึกษาของ Knapp รวมถึง Ekman และ Friesen ชี้ให้เห็นว่าอวัจนภาษาเป็นสิ่งที่ช่วยให้การสื่อสารมีประสิทธิภาพมากขึ้นและสามารถใช้แทนการสื่อสารด้วยอวัจนภาษาได้ นอกจากความเข้าใจเรื่องโครงสร้างภาษาและหลักไวยากรณ์แล้ว ผู้สื่อสารจำเป็นต้องเรียนรู้และเข้าใจภาษาท่าทางหรืออวัจนภาษา (Non-verbal language) อีกด้วย เนื่องจากในบางกรณีความแตกต่างระหว่างวัฒนธรรมของผู้ส่งสารและผู้รับสารอาจทำให้การสื่อสารด้วยอวัจนภาษา (Verbal language) ไม่สัมฤทธิ์ผลและไม่สามารถสื่อสารให้เข้าใจกันได้ Fast (1989) กล่าวว่า ความแตกต่างทางวัฒนธรรมและสภาพแวดล้อมจะต้องถูกนำมาพิจารณาประกอบการแปลความภาษาากายด้วย เพราะอาจเป็นไปได้ว่า คนที่ไม่เคยทราบภาษาากายของบางสังคมมาก่อน อาจตีความไม่ถูกต้องก็ได้ Burgoon (1986) สรุปว่าในการสื่อสารด้วยอวัจนภาษาผู้สื่อสารไม่อาจตีความหมายท่าทางต่างๆได้อย่างถูกต้อง หากไม่ทราบว่าอวัจนภาษานั้นอยู่ในวัฒนธรรมใด นอกจากนี้ Birdwhistell (1978) ได้ทำการศึกษาภาษาท่าทางด้วยวิธี Kinesics ซึ่งเป็น

การศึกษาภาษาท่าทางเกี่ยวกับการเคลื่อนไหวของมือและแขน การวางท่าทาง และการเคลื่อนไหวของร่างกาย และแสดงให้เห็นเช่นเดียวกันว่าการสื่อสารด้วยอวัจนภาษาในแต่ละวัฒนธรรมมีความแตกต่างกัน โดยยกตัวอย่างความแตกต่างทางวัฒนธรรมที่ทำให้การสื่อสารด้วยภาษาท่าทางเกิดความแตกต่างและเกิดความเข้าใจผิด เช่น ในประเทศสหรัฐอเมริกา การใช้ทำนิ้วชี้และนิ้วหัวแม่มือทำเป็นรูปวงกลม นิ้วที่เหลือกางออก หมายถึง “ดี”/“ดีมาก” “สมบูรณ์แบบ” หรือ “ยอดเยี่ยม” แต่การใช้ท่าทางเดียวกันในประเทศญี่ปุ่น หมายถึง “เงิน” เป็นต้น ความเห็นของ Fast, Burgoon และการศึกษาภาษาท่าทางด้วย Kinesics โดย Birdwhistell แสดงให้เห็นถึงความสำคัญและความตระหนักถึงวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน ซึ่งมีผลทำให้ผู้ส่งสารและผู้รับสารไม่เข้าใจหรือตีความผิดได้ ดังนั้นการเรียนรู้เพื่อให้เกิดความเข้าใจวัฒนธรรมที่แตกต่างจึงมีความจำเป็น เพื่อนำไปสู่การสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ การศึกษาของนักวิชาการหลายท่านข้างต้นล้วนแสดงถึงความสำคัญของการสื่อสารด้วยอวัจนภาษา และความสำคัญของการสื่อสารในวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน

ในปัจจุบันกระแสโลกาภิวัตน์ช่วยทำให้การติดต่อสื่อสารมีความสะดวกมากขึ้น การติดต่อสื่อสารกับชาวต่างชาติจึงมีมากขึ้น สำหรับประเทศไทยก็เช่นเดียวกันมีชาวต่างชาติโดยเฉพาะชาวอเมริกันจำนวนมากเดินทางเข้ามาเพื่อวัตถุประสงค์ต่างๆ เช่น เพื่อประกอบธุรกิจ เพื่อการศึกษา เพื่อการท่องเที่ยว เป็นต้น ทำให้คนไทยมีโอกาสสื่อสารกับชาวอเมริกันมากขึ้น นอกจากการสื่อสารด้วยภาษาพูดที่ทำให้เกิดความเข้าใจกันแล้ว ภาษาท่าทางก็เป็นที่มีความสำคัญในการสื่อสาร เนื่องจากชาวอเมริกันมักจะใช้ภาษาท่าทางประกอบการพูดและในบางกรณีหากมีปัญหาในการสื่อสารด้วยคำพูด ภาษาท่าทางยังสามารถช่วยให้เกิดความเข้าใจคำพูดได้มากขึ้น ปัจจัยที่จะช่วยให้เข้าใจภาษาท่าทางแบบอเมริกัน ได้ดีขึ้นจึงเป็นเรื่องที่ควรศึกษา เพื่อให้ทราบถึงปัจจัยเหล่านี้ ผู้ศึกษาจึงเลือกที่จะเก็บข้อมูลจากกลุ่มนักเรียนชาวไทยระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ซึ่งเป็นกลุ่มที่มีโอกาสได้สังเกตเห็นหรือมีส่วนร่วมในการใช้ภาษาท่าทางในการสื่อสารและหากได้มีโอกาสพัฒนาความสามารถในการสื่อสารด้วยภาษาท่าทางจะทำให้สามารถสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2. ปัญหาในงานวิจัย

ประสบการณ์ทางภาษาและพื้นฐานส่วนบุคคลของนักเรียนมัธยมไทยมีผลต่อความสามารถในการตีความภาษาท่าทางแบบอเมริกันหรือไม่ อย่างไร

3. สมมติฐานในงานวิจัย

3.1 ผู้มีประสบการณ์ทางภาษามากสามารถตีความภาษาท่าทางแบบอเมริกันได้ดีกว่าผู้มีประสบการณ์ทางภาษาน้อย

3.2 พื้นฐานส่วนบุคคลมีส่วนช่วยให้สามารถตีความภาษาท่าทางแบบอเมริกัน ได้ดีขึ้น

4. จุดมุ่งหมายและวัตถุประสงค์ของงานวิจัย

เพื่อวิเคราะห์ปัจจัยต่างๆที่มีผลต่อความสามารถในการตีความของนักเรียนมัธยมไทยเกี่ยวกับภาษาท่าทางแบบอเมริกัน

5. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

5.1 เพื่อช่วยให้นักเรียนมัธยมไทยสามารถเข้าใจภาษาท่าทางที่ใช้ในวัฒนธรรมของชาวอเมริกัน ทั้งในการเรียนและในการใช้ชีวิตประจำวัน

5.2 เพื่อช่วยพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนมัธยมไทย ทั้งในการเรียนและในการใช้ชีวิตประจำวัน

6. ขอบเขตของการวิจัย

6.1 ประชากรในการศึกษาครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนมัธยมไทย ซึ่งได้เรียนภาษาอังกฤษมาประมาณ 10 ปี ตั้งแต่ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย และมีความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษทั้งทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนในระดับปานกลางถึงระดับดี

6.2 การเลือกกลุ่มตัวอย่างใช้วิธีสุ่มกลุ่มตัวอย่างอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยสุ่มเลือกนักเรียนระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 5 ของโรงเรียนสายปัญญา รั้งสิต ปีการศึกษา 2553 ทั้งเพศหญิงและเพศชายจำนวนใกล้เคียงกัน และเป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาในแผนการเรียนวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ (วิทย์-คณิต) จำนวน 40 คน และแผนการเรียนภาษาอังกฤษ-ภาษาญี่ปุ่น (ศิลป์-ญี่ปุ่น) จำนวน 40 คน

งานวิจัยครั้งนี้เน้นการศึกษาการสื่อสารด้วยภาษาท่าทางของชาวอเมริกันจำนวน 10 ท่าทาง โดยได้คัดเลือกภาษาท่าทางแบบอเมริกันมาจากงานสารนิพนธ์เรื่อง “การศึกษาความเข้าใจภาษาท่าทางตามวัฒนธรรมผู้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนศรียานุสรณ์ จังหวัดจันทบุรี” ของอนินทิกา ขจรชีพ โดยพิจารณาจากการแสดงท่าทาง 10 ท่าทางจากนั้นผู้ศึกษาได้สร้างบทสนทนาประกอบเพื่อทำเป็นวีดิทัศน์ โดยได้รับความร่วมมือจาก Mr.Seam Lampon ชาวอเมริกันที่มาจากรัฐ Alaska ประเทศสหรัฐอเมริกา และมาอยู่ประเทศไทยได้ประมาณ 1 ปี ในการตรวจสอบบทสนทนาและร่วมแสดงในวีดิทัศน์ด้วย

สำหรับภาษาท่าทางของชาวอเมริกันในงานวิจัยนี้ประกอบด้วย

1. ท่ากางฝ่ามือด้านตรงข้ามออกคนละข้าง แล้วยกขึ้นตบฝ่ามือของกันและกัน
2. ท่ากำมือ แล้วกางนิ้วชี้ออก หมุนเป็นรูปวงกลมในอากาศระหว่างหางคิ้วและใบหู
3. ท่าใช้นิ้วชี้เกาะที่ศีรษะตนเอง
4. ท่ากางนิ้วหัวแม่มือและนิ้วก้อยออก แล้วยกขึ้นค้างไว้ระดับหู

5. ทำจรวดนิ้วชี้และนิ้วหัวแม่มือเป็นรูปร่างกลมและกางนิ้วที่เหลือออก
 6. ทำกำมือ แล้วยกนิ้วหัวแม่มือชูขึ้น
 7. ทำกางแขนออกทั้งสองข้าง หงายมือแบขึ้นทั้งสองข้าง ยกแขนขึ้นพร้อมทั้งยกไหล่เล็กน้อย
 8. ทำถูนิ้วหัวแม่มือ นิ้วชี้ และนิ้วกลางเข้าด้วยกัน
 9. ทำชูนิ้วชี้และนิ้วกลาง หันฝ่ามือออก ทำเป็นสัญลักษณ์รูปตัววี
 10. ทำยกมือทั้งสองข้างขึ้น แล้วหันฝ่ามือออกยกค้างไว้
- (รูปภาพประกอบในภาคผนวก ค)

7. คำจำกัดความศัพท์เฉพาะ

การสื่อสาร	หมายถึง	กระบวนการถ่ายทอดข้อมูลจากผู้สื่อสารชาวอเมริกันไปยังนักเรียนมัธยมไทยโดยการใช้ภาษาพูดและภาษาท่าทางเป็นสื่อ
ภาษาท่าทางแบบตะวันตก	หมายถึง	การสื่อสารด้วยการเคลื่อนไหวมีนิ้วมือและแขนของผู้สื่อสารชาวอเมริกัน ซึ่งมี 10 ท่าทาง
ความสามารถในการตีความ	หมายถึง	ความสามารถที่จะเข้าใจความหมายและเจตนาของผู้แสดงท่าทางแบบอเมริกัน
นักเรียนมัธยมไทย	หมายถึง	นักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 5 โรงเรียนสายปัญญา รั้งสิต
สังคมไทย	หมายถึง	กลุ่มคนที่มีขนบธรรมเนียมประเพณีและเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมแบบไทย
ประสบการณ์ทางภาษา	หมายถึง	ความรู้ที่สะสมมาจากการสื่อสารและการใช้ภาษาท่าทางแบบอเมริกัน

พื้นฐานส่วนบุคคล

หมายถึง

คุณสมบัติที่แสดงถึงความแตกต่าง
ของแต่ละบุคคลที่ส่งผลต่อความ
สามารถในการตีความภาษาท่าทาง
แบบอเมริกัน เช่น ระดับการศึกษา
ของผู้ปกครอง รายได้เฉลี่ยของ
ครอบครัว เป็นต้น

มหาวิทยาลัยศิลปากร สงวนลิขสิทธิ์

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้ศึกษา ได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และในประเด็นต่างๆ ดังต่อไปนี้

1. อวัจนภาษาและภาษาท่าทาง
 - 1.1 ความหมายและความสำคัญของอวัจนภาษา
 - 1.2 ความสัมพันธ์ระหว่างอวัจนภาษากับอวัจนภาษา
 - 1.3 ภาษาท่าทาง (Gesture) และงานวิจัยที่เกี่ยวกับภาษาท่าทางจำนวน 10 ท่าทาง
2. ปัจจัยที่มีผลต่อการสื่อสารด้วยภาษาท่าทาง
3. ความหมายของการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม
4. อุปสรรคและปัญหาในการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม
5. แนวทางในการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมที่มีประสิทธิภาพ

1. อวัจนภาษาและภาษาท่าทาง

1.1 ความหมายและความสำคัญของอวัจนภาษา

ปรมะ สตะเวทิน (2531); มัลลิกา คณานุรักษ์ (2547) และจิตาภา สุขพลา (2548) ได้ให้คำนิยามของอวัจนภาษาว่า อวัจนภาษาเป็นการสื่อสารที่ไม่ใช้ถ้อยคำ แต่มีการใช้สัญลักษณ์และกริยาท่าทางในการสื่อสาร อวัจนภาษาเป็นการสื่อสารที่มีความสำคัญเช่นเดียวกับอวัจนภาษา เนื่องจากการสื่อสารทั้งสองประเภทจะใช้ร่วมกันในบริบทของการสื่อสาร

จิตาภา สุขพลา (2548) ได้กล่าวถึงความสำคัญของอวัจนภาษาในกระบวนการสื่อสารว่าอวัจนภาษาเป็นสิ่งที่แสดงอารมณ์และความรู้สึกได้ดี ผู้สื่อสารอาจจะแสดงอารมณ์ออกมาโดยไม่ได้ใช้ถ้อยคำในการสื่อสารและสามารถสื่อสารได้ชัดเจน อวัจนภาษาเป็นการแสดงออกที่เป็นธรรมชาติและต่อเนื่อง เมื่อมีการสื่อสารเกิดขึ้น แม้ผู้สื่อสารจะไม่ได้สื่อสารด้วยอวัจนภาษาแล้วแต่อวัจนภาษาก็ยังดำเนินอย่างต่อเนื่องต่อไป อวัจนภาษาแสดงออกและรับรู้ได้หลายช่องทาง ปริมาณของสารที่ถูกนำเข้าสู่กระบวนการคิดและการตัดสินใจต่างๆจึงมากกว่าสารจากอวัจนภาษาดังนั้นอวัจนภาษาจึงมีความสำคัญต่อผู้ส่งสารและผู้รับสารในการคิดและการตัดสินใจมากกว่า

วจนภาษา ผู้ศึกษาเห็นว่าวจนภาษาช่วยให้สื่อความหมายได้ชัดเจน ดังนั้นวจนภาษาจึงมีความสำคัญในการสื่อสารและควรมีการเรียนรู้เพื่อให้เกิดความเข้าใจมากขึ้น นอกจากนี้ผู้สื่อสารมักจะใช้วจนภาษากับอวจนภาษาร่วมกัน ทั้งโดยรู้ตัวและไม่รู้ตัว ดังนั้นการใช้วจนภาษากับอวจนภาษาจึงมีความสัมพันธ์กันอย่างมาก

1.2 ความสัมพันธ์ระหว่างวจนภาษากับอวจนภาษา

อวยพร พานิช (2550) ได้สรุปเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของวจนภาษากับอวจนภาษาไว้ ดังนี้ อวจนภาษาใช้แทนคำพูด หมายถึง การใช้วจนภาษาเพียงอย่างเดียวให้ความหมายเหมือนวจนภาษาได้ เช่น กวักมือเรียก หมายถึง เรียกให้เข้ามาหา เป็นต้น อวจนภาษาใช้ขยายความ หมายถึง การใช้วจนภาษาบอกความหมายเพิ่มเติม เพื่อให้ผู้รับสารเข้าใจได้ดียิ่งขึ้น เช่น พูดว่า “อยู่ในห้อง” พร้อมทั้งชี้มือไปที่ห้องๆหนึ่ง อวจนภาษาใช้ซ้ำความให้หนักแน่น หมายถึง การใช้วจนภาษาประกอบกับวจนภาษาในความหมายเดียวกัน แต่ยืนยันให้หนักแน่นยิ่งขึ้น เช่น พูดว่าหนังสือเล่มนี้ใช้ใหม่พร้อมทั้งยกหนังสือขึ้นประกอบ อวจนภาษาใช้นั้นความ หมายถึง การใช้วจนภาษาย้ำบางประเด็นของวจนภาษา ให้ความหมายเด่นชัดขึ้น เช่น พาดหัวหนังสือพิมพ์ ใช้อักษรตัวโตพิเศษ แสดงว่าเป็นเรื่องสำคัญมาก อวจนภาษาใช้ควบคุมการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สื่อสาร หมายถึง การใช้กิริยาท่าทาง สายตา น้ำเสียงสร้างความสัมพันธ์ระหว่างผู้สื่อสาร เช่น การยิ้มแย้ม การทักทาย แสดงถึงความดีใจ เป็นต้น ผู้ศึกษาเห็นว่าการใช้วจนภาษาช่วยขยายความ ซ้ำความเพื่อเพิ่มน้ำหนักและควบคุมการสร้างความสัมพันธ์ในระหว่างการสื่อสารเป็นการแสดงถึงความสัมพันธ์ระหว่างวจนภาษาและอวจนภาษา เนื่องจากการสื่อสารทั้งสองประเภทมักจะใช้ร่วมกันในบริบทของการสื่อสาร

Knapp (1978) ได้ยกตัวอย่างการสื่อสารด้วยอวจนภาษาในสถานการณ์ต่างๆไว้ เช่น การสื่อสารด้วยอวจนภาษาในรายการโทรทัศน์ต่างๆ การถ่ายทอดทางโทรทัศน์มักจะมีสื่อสารด้วยอวจนภาษาประกอบวจนภาษา เช่น การแสดงท่าทางต่างๆ เป็นต้น อวจนภาษาเหล่านี้ช่วยให้ผู้รับชมรับรู้ความหมายของสารที่ต้องการสื่อได้ชัดเจนมากขึ้น การสื่อสารด้วยอวจนภาษาในห้องเรียน การสื่อสารด้วยอวจนภาษาสามารถเกิดขึ้นในห้องเรียนได้ เพื่อช่วยให้นักเรียนเกิดความเข้าใจในการสื่อสารมากขึ้น เช่น ครูใช้ภาษาท่าทางและน้ำเสียงในการสอน เพื่อให้นักเรียนมีความเข้าใจเรื่องที่ครูสอนมากขึ้น เป็นต้น อวจนภาษาที่ใช้ในสถานการณ์ต่างกันอาจทำให้เกิดการตีความผิดพลาดได้ (Nonverbal misinterpretations) ซึ่งเป็นอุปสรรคข้อหนึ่งของการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม (Janadt 1995 : 73) ปัญหาในการตีความอวจนภาษาที่เห็นได้ชัดเจนที่สุด คือ การตีความภาษาท่าทาง (Gestures) เนื่องจากเป็นสิ่งที่ผู้สนทนาเห็นง่ายกว่าอวจนภาษารูปแบบอื่น ๆ

1.3 ภาษาท่าทาง (Gesture)

McCroskey 1991 ; Noiroot 1998 และ Beamer&Varner 2008 มีความเห็นตรงกันว่า Gesture เป็นการสื่อสารด้วยการใช้ท่าทาง เช่น การเคลื่อนไหวมือและแขน เป็นต้น นอกจากนี้ยังมีงานวิจัยที่เกี่ยวกับภาษาท่าทางที่แสดงถึงความสำคัญของการสื่อสารดังกล่าว โดยในการศึกษาจะมีลักษณะความแตกต่างกันไป ดังนี้

Ekman (1995 quoted in Speer 1972) ได้ศึกษาความเข้าใจในการสื่อสารด้วยอวัจนภาษาและสรุปว่า การสื่อสารด้วยการเคลื่อนไหวร่างกายสามารถสื่อความหมายให้ผู้รับสารเข้าใจได้มากกว่าการสื่อสารด้วยการแสดงออกทางสีหน้า

อนินทิกา ขจรชีพ (2550) ได้ทำวิจัยเรื่อง “การศึกษาความเข้าใจภาษาท่าทางตามวัฒนธรรมผู้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนศรียานุสรณ์ จังหวัดจันทบุรี” โดยเก็บข้อมูลจากแบบสอบถามจำนวน 237 ชุด พบว่า ท่าทางที่เจ้าของภาษาอังกฤษใช้ในความถี่สูงและเป็นท่าทางที่มีปัญหาในการตีความหมายสำหรับนักเรียนไทยมีอยู่ 8 ประเภท ได้แก่

1. ท่าทางเกี่ยวกับการแสดงความรู้สึก (Gesture expressing emotions) เช่น ท่าจรดนิ้วชี้และนิ้วหัวแม่มือเป็นรูปวงกลมและกางนิ้วที่เหลือออก หมายถึง “ดีหรือยอดเยี่ยม” เป็นต้น
2. ท่าทางเกี่ยวกับคำสั่งและขอร้อง (Giving commands and making requests) เช่น ท่าใช้นิ้วชี้เกาะที่ศีรษะตัวเอง หมายถึง คิดหรือใช้สมอง ท่ากำมือ แล้วกางนิ้วชี้ออก หมุนเป็นรูปวงกลมในอากาศระหว่างหางคิ้วและใบหู หมายถึง “บ๊ายบอ ประสาทหรือฟิลิก” เป็นต้น
3. ท่าทางเกี่ยวกับกิจกรรมด้านความนึกคิด (Mental activities and making judgments) เช่น ท่ากางแขนออกทั้งสองข้าง ยกไหล่เล็กน้อย หมายถึง “ฉันไม่รู้” หรือ “ฉันไม่แน่ใจ” เป็นต้น
4. ท่าทางเกี่ยวกับการกระทำต่างๆ (Actions) เช่น ท่ายกมือขึ้นชูสองข้าง หมายถึง “การยอมแพ้” เป็นต้น
5. ท่าทางเกี่ยวกับคนและสิ่งของ (People and objects) เช่น ท่ากางนิ้วหัวแม่มือและนิ้วก้อยออก ยกขึ้นค้างไว้ระดับหู หมายถึง “โทรหาฉันนะ” หรือ “โทรหา” เป็นต้น
6. ท่าทางเกี่ยวกับการเงิน (Money-related gestures) เช่น ท่าถูนิ้วหัวแม่มือ นิ้วชี้และนิ้วกลางเข้าด้วยกัน หมายถึง “เงิน” เป็นต้น
7. ท่าทางเกี่ยวกับการทักทาย (Greeting) เช่น ท่ากางฝ่ามือออก ยกขึ้นตบฝ่ามือของกันและกัน หมายถึง “การทักทาย” เป็นต้น
8. ท่าทางอื่นๆ (Miscellaneous) เช่น ท่าชูนิ้วชี้และนิ้วกลางทำเป็นสัญลักษณ์รูปตัววี หมายถึง “สันติภาพ” หรือ “ชัยชนะ” เป็นต้น

ผู้ศึกษาได้คัดเลือกภาษาท่าทางจำนวน 10 ท่า จากงานวิจัยของอนินทิกา ขจรชีพ เพื่อทำเป็นวิดิทัศน์ประกอบบทสนทนาในงานวิจัย เนื่องจากภาษาท่าทางดังกล่าวเป็นภาษาท่าทางที่อนินทิกา ขจรชีพ พบว่ากลุ่มตัวอย่างในงานวิจัยมีปัญหาในการตีความหมาย

สมสุดา ศรีวัฒนานนท์ (2547) ได้ทำการศึกษาเรื่อง “การสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมในการทำงานของพนักงานชาวไทยและชาวตะวันตก” โดยเก็บข้อมูลจากแบบสอบถามจำนวน 160 ชุด พบว่าในการทำงานของพนักงานชาวไทยกับชาวตะวันตกมีการสื่อสารแบบไม่ใช่ถ้อยคำ ได้แก่ ท่าทางและการเคลื่อนไหวร่างกาย โดยใช้ประกอบการพูดเพื่อเสริมความหมายของเรื่องที่ต้องการสื่อสาร นอกจากนี้ยังพบว่าปัญหาในการสื่อสารประการหนึ่งที่เกิดขึ้นในการทำงานระหว่างพนักงานชาวไทยกับชาวตะวันตก คือ เรื่องขนบธรรมเนียม ประเพณี และความเชื่อ เนื่องจากการสื่อสารที่ขาดความรู้เรื่องต่างๆดังกล่าว ทำให้การตีความหมายผิดพลาดได้ และปัจจัยอย่างหนึ่งที่มีผลทำให้เกิดสัมฤทธิ์ผลทางการสื่อสาร คือ การปรับทัศนคติ พนักงานชาวไทยและชาวตะวันตกควรยอมรับความแตกต่างทางวัฒนธรรม รวมไปถึงการเรียนรู้วัฒนธรรมซึ่งกันและกัน ผู้ศึกษาเห็นว่าชาวไทยกับชาวตะวันตกใช้การสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมประเภทที่ไม่ใช่ถ้อยคำ เพื่อสร้างความเข้าใจในการสื่อสารให้ดีขึ้น ดังนั้นการสื่อสารประเภทนี้จึงมีความสำคัญ วัฒนธรรมที่ต่างกันของผู้สื่อสารอาจสร้างความเข้าใจผิดในการสื่อสารได้ ผู้สื่อสารจึงควรปรับทัศนคติและเรียนรู้วัฒนธรรมซึ่งกันและกันเพื่อให้เกิดสัมฤทธิ์ผลในการสื่อสาร และช่วยให้การสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมมีประสิทธิภาพมากขึ้น

วิภาวี ฝ้ายเทศ (2543) ได้ทำการศึกษาเรื่อง “การสื่อสารข้ามวัฒนธรรมของผู้ขบรณนต์ โดยสารสามล้อรับจ้าง ในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา กับนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ” โดยเก็บข้อมูลจากการสัมภาษณ์และแบบสอบถามจำนวน 39 ชุด และพบว่า ในการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมมีการใช้วัจนภาษาร่วมอยู่ด้วย โดยที่วัจนภาษาช่วยสร้างความเข้าใจในการสื่อสารมากขึ้นและปัจจัยที่มีผลต่อประสิทธิภาพในการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมของผู้ขบรณนต์โดยสารสามล้อรับจ้างกับนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ ได้แก่ แรงจูงใจ ความรู้ ทักษะในการสื่อสารและพื้นฐานของบุคคล ผู้ศึกษาเห็นว่าภาษาท่าทางช่วยให้การสื่อสารมีความชัดเจนมากขึ้น ส่วนแรงจูงใจ ความรู้ ทักษะในการสื่อสารและพื้นฐานของบุคคล เป็นปัจจัยส่วนหนึ่งที่ทำให้การสื่อสารมีประสิทธิภาพมากขึ้น ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะหาข้อมูลในเรื่องปัจจัยพื้นฐานที่มีผลต่อความสามารถในการตีความหมายภาษาท่าทางของชาวอเมริกัน และได้สร้างแบบสอบถามขึ้นเพื่อวิเคราะห์ปัจจัยดังกล่าว

2. ปัจจัยที่มีผลต่อการสื่อสาร

Gudykunst (2001) กล่าวถึงปัจจัยที่มีผลต่อการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม ซึ่งได้แก่ การเรียนรู้การสื่อสารจากพ่อแม่ โรงเรียน เพื่อน และสื่อต่างๆ เช่น โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ อินเทอร์เน็ต เป็นต้น ผู้ศึกษาเห็นว่าปัจจัยที่มีผลต่อการสื่อสารหรือการเรียนรู้การสื่อสารส่วนหนึ่งเกิดจากสถาบันครอบครัว คือ พ่อแม่ (ถือเป็นบุคคลที่มีความใกล้ชิดกับบุคคลในครอบครัวมากที่สุด) โดยเป็นผู้อบรมขัดเกลาแนวคิดและการปฏิบัติตนให้กับบุคคลในครอบครัว

จิตาภา สุขพลา (2548) ได้กล่าวว่า วัฒนธรรมระดับครอบครัวมีผลต่อการสื่อสาร เนื่องจากครอบครัวเป็นหน่วยย่อยที่สุดของสถาบันสังคมที่ทำหน้าที่สร้างบุคลิกลักษณะของสมาชิกในครอบครัว แต่ละครอบครัวจะมีแนวคิด และวิธีการปฏิบัติที่แตกต่างกันในการอบรมสมาชิกในครอบครัวของตน ปัจจัยหลักที่มีผลต่อความคิดของสมาชิกในครอบครัว ได้แก่ ฐานะทางครอบครัว ซึ่งเป็นปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินชีวิตของคนในครอบครัว ฐานะทางครอบครัวที่ต่างกันย่อมทำให้การดำเนินชีวิต การวางแผนชีวิต วิธีการคิดและการสื่อสารแตกต่างกันไปด้วย ลักษณะอาชีพ แต่ละอาชีพมักจะหล่อหลอมความคิดความเชื่อและวิถีชีวิตตามแบบอย่างของอาชีพนั้นๆ ปัจจัยเหล่านี้จะเป็นตัวกำหนดแนวทางในการขัดเกลารูปแบบของสมาชิกในครอบครัวตลอดจนมีผลต่อวิธีการสื่อสาร ลักษณะความสัมพันธ์และการปฏิบัติตนของคนในครอบครัว

Gibb (1972 quoted in Speer 1972) ได้สรุปทฤษฎี TORI ซึ่งเป็นทฤษฎีเกี่ยวกับพฤติกรรมการสื่อสารด้วยอวัจนภาษาและประสบการณ์ทางสังคมไว้ว่า ประสบการณ์ทางอวัจนภาษาของผู้สื่อสารช่วยให้เกิดความเข้าใจการสื่อสารประเภทที่ใช้การเคลื่อนไหวร่างกายได้ดีขึ้นประสบการณ์ดังกล่าวเกิดจากการเรียนรู้การสื่อสารด้วยอวัจนภาษา ทำให้เกิดความตระหนักและจดจำการสื่อสารที่เคยเกิดขึ้นแล้วและเมื่อมีการสื่อสารประเภทเดิมอีกครั้งก็ทำให้เข้าใจการสื่อสารนั้นได้

Knapp (1978) ได้กล่าวถึงปัจจัยอื่นๆที่สามารถช่วยพัฒนาทักษะการสื่อสาร ซึ่งมีอยู่ 4 ประเภท คือ แรงจูงใจ ทักษะคิด ความรู้ ประสบการณ์ โดยแรงจูงใจ หมายถึง ความปรารถนาที่จะเรียนรู้ทักษะการสื่อสารด้วยอวัจนภาษา เช่น เมื่อเรารู้สึกว่าการสื่อสารนั้นช่วยให้การทำงานดีขึ้น เป็นต้น ทักษะคิด หมายถึง ความคิดและแนวโน้มการแสดงออกของบุคคลที่เกิดจากการเรียนรู้ในสภาพแวดล้อมต่างๆ ความรู้ ทำให้เกิดความเข้าใจการสื่อสารด้วยอวัจนภาษาต่างๆ เมื่อเรามีการปลูกฝังให้ตระหนักถึงความรู้ดังกล่าวจะทำให้เข้าใจและสามารถสื่อสารด้วยวิธีดังกล่าวได้ และประสบการณ์หรืออีกนัยหนึ่งการเรียนรู้และฝึกฝนเพื่อพัฒนาทักษะในการสื่อสารด้วยอวัจนภาษา ผู้ที่มีประสบการณ์ในการสื่อสารดังกล่าวจะสามารถเข้าใจและพัฒนาทักษะการสื่อสารได้ดีขึ้นในสถานการณ์ต่างๆ ผู้ศึกษาเห็นว่าแรงจูงใจ ทักษะคิด ความรู้และประสบการณ์ เป็นสิ่งที่มีความสำคัญ

ต่อการพัฒนาทักษะและความเข้าใจในการสื่อสารเป็นอย่างมาก กล่าวคือ เมื่อมีแรงจูงใจย่อมมีแรงผลักดันให้กระทำการสิ่งต่างๆ เพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่ต้องการ แรงจูงใจจะทำให้เกิดทัศนคติที่ต้องการเรียนรู้การสื่อสาร และการเรียนรู้ทำให้เกิดความรู้สะสมเป็นประสบการณ์ จึงทำให้มีทักษะในการตีความหมายอวัจนภาษาที่ใช้ในการสื่อสารได้ถูกต้องยิ่งขึ้น ปัจจัยที่มีผลต่อการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมเป็นสิ่งที่ควรตระหนักอย่างยิ่งเนื่องจากช่วยให้การสื่อสารมีประสิทธิภาพมากขึ้น

3. ความหมายของการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม

จุฑาพรรษ์ ผดุงชีวิต 2550 และ Lustig and Koester 1993, อ้างจากเมตตา วิวัฒนานุกูล 2548 ได้ให้คำนิยามของการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมไว้ว่า เป็นการสื่อสารระหว่างบุคคลที่มีวัฒนธรรมแตกต่างกัน หรืออาจเป็นการสื่อสารระหว่างบุคคลที่มีเชื้อชาติที่แตกต่างกัน การสื่อสารระหว่างเชื้อชาติ (Interethnic) จึงเป็นการสื่อสารระหว่างสองวัฒนธรรมและทำให้เกิดวัฒนธรรมหลักกับวัฒนธรรมรอง Unum and Pluribus (2009 : 186 quoted in McDaniel 2009) ได้กล่าวไว้ในการวิเคราะห์เกี่ยวกับการสื่อสารระหว่างเชื้อชาติว่า “มีการสื่อสารระหว่างเชื้อชาติประเภทหนึ่งที่มีการรับวัฒนธรรมอื่นเข้ามาในวัฒนธรรมของตนเองเป็นเวลานานจนเกิดการหลอมรวมหรือกลืนทางวัฒนธรรม (Assimilationism)” ไม่ว่าจะเป็นการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมหรือระหว่างเชื้อชาติย่อมมีปัญหาและอุปสรรคในการสื่อสารได้

4. ปัญหาและอุปสรรคในการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม

เมตตา วิวัฒนานุกูล (2548) ได้สรุปเกี่ยวกับอุปสรรคในการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมไว้ดังนี้ อุปสรรคด้านความรู้ความคิด ได้แก่ การไม่เข้าใจภาษาที่ใช้กัน ทั้งวัจนภาษาและอวัจนภาษา กล่าวคือ การไม่รู้ความหมายของคำและสัญลักษณ์ต่างๆ และการขาดความรู้ในวัฒนธรรมนั้น กล่าวคือ ไม่รู้หรือไม่มีประสบการณ์เกี่ยวกับวัฒนธรรมนั้น อุปสรรคด้านทัศนคติและความรู้สึก ได้แก่ การยึดเอาวัฒนธรรมของตนเป็นศูนย์กลาง ซึ่งนำไปสู่การสร้างความรู้สึกที่เหนือกว่าบุคคลอื่น อุปสรรคด้านพฤติกรรม ได้แก่ การที่ไม่ใส่ใจที่จะเรียนรู้วัฒนธรรมและสิ่งต่างๆรอบตัว รวมถึงการขาดทักษะการใช้ภาษาและการสื่อสาร

Jandt (1995) ได้กล่าวถึงปัญหาที่เกิดขึ้นในการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมไว้ว่า ในการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม หากผู้สื่อสารไม่มีความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมอื่นๆ ผู้สื่อสารมักจะตั้งสมมติฐานไว้ว่าวัฒนธรรมของตนมีความเหมือนกันกับวัฒนธรรมอื่นๆ (Assumption of similarities) ทั้งๆ ที่ตามข้อเท็จจริงแล้ว แต่ละวัฒนธรรมย่อมมีความแตกต่างกัน ความแตกต่างทางภาษา (Language differences) ทั้งวัจนภาษาและอวัจนภาษาที่ใช้ในแต่ละวัฒนธรรมสามารถทำให้การสื่อสารผิดพลาดได้ เนื่องจากแต่ละภาษามีความแตกต่างกัน การสื่อสารด้วยอวัจนภาษาในวัฒนธรรมอื่นๆ ที่ไม่ใช่วัฒนธรรมของตนเอง อาจเกิดการตีความหมายผิดพลาด (Nonverbal

misinterpretations) และนำมาซึ่งความเข้าใจผิดได้ ความกังวลหรือความเครียด (High anxiety or tension) ที่เกิดขึ้นในการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม ส่งผลต่อการแสดงความสามารถในการสื่อสาร ความเครียดสามารถทำให้ระบบความคิดหรือพฤติกรรมของผู้สื่อสารผิดปกติกไปได้ ผู้ศึกษาเห็นว่าอุปสรรคในการสื่อสารเป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดปัญหาในการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม กล่าวคือ ผู้สื่อสารที่ขาดความรู้และประสบการณ์ในวัฒนธรรมอื่นและยึดวัฒนธรรมของตนเป็นศูนย์กลางจะคิดว่าวัฒนธรรมของตนเหมือนกับวัฒนธรรมอื่นและเมื่อมีความวิตกกังวลในการสื่อสารประกอบกับการไม่ใส่ใจในการเรียนรู้วัฒนธรรมอื่นๆ ย่อมทำให้ผู้สื่อสารตีความหมายอวัจนภาษาผิดพลาดได้ ปัญหาต่างๆ เหล่านี้ควรได้รับการแก้ไขตามแนวทางการพัฒนาการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม เพื่อให้การสื่อสารมีประสิทธิภาพมากขึ้น

5. แนวทางในการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมที่มีประสิทธิภาพ

ซิดาภา สุขพลา (2548) ได้สรุปแนวทางในการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมที่มีประสิทธิภาพไว้ว่าผู้สื่อสารควรเปิดใจกว้างยอมรับความแตกต่างทางวัฒนธรรม ผู้สื่อสารไม่ควรตั้งข้อรังเกียจหรือกีดกันความแตกต่างทางวัฒนธรรมของบุคคลอื่นที่อาจไม่เหมือนของตนเอง ผู้สื่อสารต้องศึกษาและทำความเข้าใจวัฒนธรรมนั้นจากเอกสารต่างๆ หรือจากการสัมภาษณ์ พูดคุย การสังเกต และการเข้าไปมีส่วนร่วมหรือสัมผัสด้วยตนเอง การยอมรับและชื่นชมวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน จะทำให้ผู้สื่อสารทราบถึงเหตุผลหรือที่มาของสิ่งต่างๆ ในสังคมวัฒนธรรมนั้นเป็นการยอมรับในสิ่งที่แตกต่างจากวัฒนธรรมของตนเอง รวมถึงไม่ยึดตนเองหรือสังคมตนเองเป็นศูนย์กลาง ผู้ศึกษาเห็นว่าในการสื่อสารระหว่างผู้ที่มีวัฒนธรรมแตกต่างกัน โดยเฉพาะกรณีที่มีการใช้อวัจนภาษา สิ่งแรกที่ผู้สื่อสารควรปฏิบัติ ได้แก่ เปิดใจยอมรับความแตกต่างทางวัฒนธรรมของผู้สื่อสาร จากนั้นควรเรียนรู้ภาษาท่าทางในวัฒนธรรมนั้น โดยการเข้าไปมีส่วนร่วมในการสื่อสารอัน เป็นการสะสมประสบการณ์ทางภาษาโดยตรง การสังเกตและการศึกษาข้อมูลจากแหล่งข้อมูลต่างๆ จะช่วยสร้างความเข้าใจในการสื่อสารให้เพิ่มมากขึ้น

บทที่ 3

ระเบียบวิธีวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้ศึกษาได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. การกำหนดกลุ่มประชากรและเลือกกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การวิเคราะห์ข้อมูล

1. การกำหนดกลุ่มประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากรในการศึกษาครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนมัธยมไทย ซึ่งได้เรียนภาษาอังกฤษมาประมาณ 10 ปี ตั้งแต่ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จนถึงระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย และมีความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษทั้งทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนในระดับปานกลางถึงระดับดี

1.2 การเลือกกลุ่มตัวอย่างใช้วิธีสุ่มกลุ่มตัวอย่างอย่างง่าย (Simple Random Sampling)

โดยสุ่มเลือกนักเรียนระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 5 ของโรงเรียนสายปัญญา รั้งสิต ปีการศึกษา 2553 ทั้งเพศหญิงและเพศชายจำนวนใกล้เคียงกันและเป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาในแผนการเรียนวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ (วิทย์-คณิต) จำนวน 40 คน และแผนการเรียนภาษาอังกฤษ-ภาษาญี่ปุ่น (ศิลป์-ญี่ปุ่น) จำนวน 40 คน

2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัยครั้งนี้ มี 3 ชิ้น ได้แก่

2.1 วิดีทัศน์เกี่ยวกับการสื่อสารด้วยภาษาท่าทางแบบอเมริกันในสถานการณ์ต่างๆ การสื่อสารดังกล่าวเป็นการใช้วจนภาษา (Non-verbal language) ที่เป็นภาษาท่าทางแบบอเมริกัน ประกอบการใช้วจนภาษา (Verbal language) จำนวน 10 สถานการณ์ โดยได้คัดเลือกภาษาท่าทางแบบอเมริกันมาจากงานสารนิพนธ์เรื่อง “การศึกษาความเข้าใจภาษาท่าทางตามวัฒนธรรมภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนศรียานุสรณ์จังหวัดจันทบุรี” ของอนินทิกา ขจรชีพ โดยพิจารณาจากการแสดงท่าทาง 10 ท่าทาง จากนั้นผู้ศึกษาได้สร้างบทสนทนาประกอบเพื่อทำเป็นวีดิทัศน์ โดยได้รับความร่วมมือจาก Mr.Sean Lampon ชาวอเมริกัน

ที่มาจากรัฐ Alaska ประเทศสหรัฐอเมริกา และมาอยู่ประเทศไทยได้ประมาณ 1 ปี ในการตรวจสอบ บทสนทนาและร่วมแสดงในวีดิทัศน์ด้วย (คู่วิดีทัศน์ดังกล่าวในภาคผนวก ง)

2.2 แบบวัดความเข้าใจในรูปแบบการสื่อสารด้วยภาษาทำทางแบบอเมริกัน แบ่งเป็น 2 ส่วน คือ ส่วนแรกเป็นข้อมูลทั่วไปของผู้ทำแบบวัดความเข้าใจในรูปแบบการสื่อสารด้วยภาษา ทำทางแบบอเมริกัน ส่วนที่สองเป็นคำถามเพื่อวัดความเข้าใจการสื่อสารด้วยภาษาทำทางแบบ อเมริกัน (คูแบบวัดความเข้าใจดังกล่าวในภาคผนวก ก)

2.3 แบบสอบถามเพื่อวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อความสามารถในการตีความภาษา ทำทางแบบอเมริกัน แบ่งเป็น 2 ส่วน คือ ส่วนแรกเป็นคำถามเกี่ยวกับประสบการณ์ทางภาษาของ นักเรียน ส่วนที่สองเป็นคำถามเกี่ยวกับพื้นฐานส่วนบุคคลของนักเรียน (คูแบบสอบถามดังกล่าวใน ภาคผนวก ข)

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

3.1 สุ่มตัวอย่างจากประชากรเพื่อให้ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 80 คน โดยกลุ่มตัวอย่าง ดังกล่าวได้รับแบบวัดความเข้าใจในรูปแบบการสื่อสารด้วยภาษาทำทางแบบอเมริกันและ แบบสอบถามเพื่อวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อความสามารถในการตีความภาษาทำทางแบบอเมริกัน ก่อน แล้วจึงคู่วิดีทัศน์เกี่ยวกับการสื่อสารด้วยภาษาทำทางแบบอเมริกันจำนวน 10 สถานการณ์

3.2 กลุ่มตัวอย่างทำแบบวัดความเข้าใจในรูปแบบการสื่อสารด้วยภาษาทำทางแบบ อเมริกัน

3.3 กลุ่มตัวอย่างทำแบบสอบถามเพื่อวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อความสามารถในการ ตีความภาษาทำทางแบบอเมริกัน

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 นำข้อมูลจากการที่กลุ่มตัวอย่างคู่วิดีทัศน์เกี่ยวกับการสื่อสารด้วยภาษาทำทางแบบ อเมริกันและทำแบบวัดความเข้าใจในรูปแบบการสื่อสารด้วยภาษาทำทางแบบอเมริกันมาวิเคราะห์ ความสามารถในการตีความภาษาทำทางแบบอเมริกัน โดยคิดเป็นค่าร้อยละในการวิเคราะห์ข้อมูล เเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ

4.2 นำข้อมูลจากการที่กลุ่มตัวอย่างได้ทำแบบสอบถามเกี่ยวกับประสบการณ์ทางภาษา ของนักเรียนและแบบสอบถามเกี่ยวกับพื้นฐานส่วนบุคคลของนักเรียนมาวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อ ความสามารถในการตีความภาษาทำทางแบบอเมริกัน โดยคิดเป็นค่าร้อยละในการวิเคราะห์ข้อมูล เเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

หลังจากที่ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลจากแบบวัดความเข้าใจในรูปแบบการสื่อสารด้วยภาษาท่าทางแบบอเมริกันและแบบสอบถามเพื่อวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อความสามารถในการตีความภาษาท่าทางแบบอเมริกันเรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยได้นำข้อมูลดังกล่าวมาวิเคราะห์ ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ความสามารถในการตีความภาษาท่าทางแบบอเมริกันของนักเรียนไทย
ตารางที่ 1 จำนวนนักเรียนไทยที่ให้ความคิดเห็นเรื่องความเข้าใจรูปแบบการสื่อสารด้วยภาษาท่าทางแบบอเมริกัน

สถานการณ์ลำดับที่	ส่วนที่ 1		ส่วนที่ 2		
	ความคิดเห็นของนักเรียนไทยเกี่ยวกับภาษาท่าทางแบบอเมริกันในสังคมไทย		ความถี่ที่นักเรียนไทยใช้ภาษาท่าทางแบบอเมริกันในการสื่อสารภาษาไทย		
	คิดว่ามีในสังคมไทย	คิดว่าไม่มีในสังคมไทย	บางครั้ง	บ่อย	ไม่เคย
	ร้อยละ	ร้อยละ	ร้อยละ	ร้อยละ	ร้อยละ
1	82.50	17.50	60.00	20.00	20.00
2	67.50	32.50	46.30	47.50	6.30
3	51.30	48.80	72.50	16.30	11.30
4	40.00	60.00	50.00	6.30	43.80
5	47.50	52.50	42.50	6.30	51.30
6	67.50	32.50	62.50	16.30	21.30
7	32.50	67.50	53.80	6.30	40.00
8	71.30	28.80	35.00	58.80	6.30
9	55.00	45.00	47.50	30.00	22.50
10	38.80	61.30	37.50	52.50	10.00
ค่าเฉลี่ยรวม	49.99	44.64	50.76	25.40	23.28

จากตารางที่ 1 ส่วนที่ 1 พบว่านักเรียนไทยซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 49.99 คิดว่าการสื่อสารด้วยภาษาท่าทางแบบอเมริกันในสถานการณ์ทั้ง 10 สถานการณ์มีในสังคมไทย และนักเรียนไทยซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 44.64 คิดว่าการสื่อสารด้วยภาษาท่าทางแบบอเมริกันในสถานการณ์เหล่านี้ไม่มีในสังคมไทย ผู้ศึกษาเห็นว่าการที่นักเรียนไทยซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างคิดว่าการสื่อสารด้วยภาษาท่าทางแบบอเมริกันในสถานการณ์ทั้ง 10 สถานการณ์มีในสังคมไทยนั้นเกิดจากการที่นักเรียนเคยใช้หรือเคยมีประสบการณ์การใช้ภาษาท่าทางดังกล่าวในสังคมไทย

ตารางที่ 1 ส่วนที่ 2 แสดงความถี่ที่นักเรียนไทยซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างใช้ภาษาท่าทางแบบอเมริกันทั้ง 10 ท่าทางในการสื่อสารภาษาไทย พบว่านักเรียนไทยซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 50.76 ใช้ภาษาท่าทางเหล่านั้นเป็นบางครั้ง ร้อยละ 25.40 ใช้บ่อยครั้ง และร้อยละ 23.28 ไม่เคยใช้ และภาษาท่าทางแบบอเมริกันที่นักเรียนไทยซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างใช้บ่อยครั้งในการสื่อสารภาษาไทย 3 อันดับแรก ได้แก่ ภาษาท่าทางในสถานการณ์ที่ 8 : เงิน (ร้อยละ 58.8) ภาษาท่าทางในสถานการณ์ที่ 10 : หยุด ยอมแพ้ ห้าม (ร้อยละ 52.50) และภาษาท่าทางในสถานการณ์ที่ 2 : บ้าบอ ประสาทพิลึก (ร้อยละ 47.50) เมื่อได้ตรวจสอบภูมิหลังของนักเรียนจากแบบสอบถาม ผู้ศึกษาพบว่านักเรียนกลุ่มที่ใช้ภาษาท่าทางแบบอเมริกันบ่อยครั้งเป็นผู้ที่เคยมีประสบการณ์การสื่อสารของชาวอเมริกันมาก่อน เนื่องจากได้รับการสนับสนุนจากผู้ปกครองให้มีโอกาสได้พูดคุยกับชาวอเมริกัน โดยตรงด้วยการเรียนพิเศษการสอนภาษาอังกฤษ หรือการดูภาพยนตร์อเมริกัน นอกจากนี้นักเรียนกลุ่มดังกล่าวยังมีคนรอบข้างเป็นคนไทยที่มีโอกาสสื่อสารกับชาวอเมริกัน ทำให้เกิดแรงกระตุ้นให้ต้องการสื่อสารกับชาวอเมริกัน ส่วนภาษาท่าทางแบบอเมริกันที่นักเรียนไทยไม่เคยใช้ในการสื่อสารภาษาไทย คือ ภาษาท่าทางในสถานการณ์ที่ 5 : ดี ดีมาก สมบูรณ์แบบ ยอดเยี่ยม (ร้อยละ 51.30) ผู้ศึกษาเห็นว่าเกิดจากนักเรียนกลุ่มดังกล่าวใช้วัจนภาษาที่มีความหมายว่า “ดี ดีมาก สมบูรณ์แบบ ยอดเยี่ยม” เพียงอย่างเดียวในการสื่อสารโดยไม่ได้ใช้ภาษาท่าทางดังกล่าวประกอบ

ตารางที่ 2 จำนวนนักเรียนไทยที่ดีความหมายภาษาท่าทางในสถานการณ์ที่ 1

		ความหมาย	ร้อยละ
ส่วนที่ 1	นักเรียนไทยที่ดีความหมายภาษาท่าทางแบบอเมริกันจากที่เห็นในวิดีโอทัศน์	ทักทายและถามสารทุกข์สุกดิบ	93.75
		แสดงความสนิทสนมกัน	2.50
		รู้สึกดีใจและยินดีที่ได้พบเพื่อน	2.50
		มีความสุข	1.25
ส่วนที่ 2	นักเรียนไทยที่ดีความหมายภาษาท่าทางแบบอเมริกันตามที่ใช้ในสังคมไทย	สวัสดี ทักทาย	53.33
		โดนใจ ถูกใจ	20.00
		มีความคิดเห็นตรงกัน	20.00
		ดีใจ	6.67

จากตารางที่ 2 ส่วนที่ 1 ซึ่งแสดงข้อมูลที่ได้จากสถานการณ์ที่ 1 (จากที่เพื่อนสนิทมาพบกัน) พบว่านักเรียนไทยซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 93.75 ดีความหมายภาษาท่าทางแบบอเมริกันจากที่เห็นในวิดีโอทัศน์ว่า “ทักทายและถามสารทุกข์สุกดิบ” ผู้ศึกษาได้ตรวจสอบภูมิหลังจากแบบสอบถามและพบว่านักเรียนกลุ่มดังกล่าวมีประสบการณ์การสื่อสารของชาวอเมริกัน เนื่องจากได้รับการสนับสนุนจากผู้ปกครองให้ดูภาพยนตร์หรือรายการโทรทัศน์อเมริกัน นักเรียนกลุ่มนี้มีความรอบข้างเป็นคนไทยที่มีโอกาสสื่อสารกับชาวอเมริกัน และมีแรงกระตุ้นให้สนใจเรียนรู้การสื่อสารของชาวอเมริกัน กล่าวคือ ต้องการดูภาพยนตร์อเมริกันและมีครูชาวอเมริกันสอนภาษาอังกฤษที่โรงเรียน อย่างไรก็ตามนักเรียนไทยซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างดีความหมายภาษาท่าทางแบบอเมริกันจากที่เห็นในวิดีโอทัศน์ว่า “มีความสุข” ผู้ศึกษาได้ตรวจสอบภูมิหลังของนักเรียนจากแบบสอบถามและพบว่านักเรียนกลุ่มดังกล่าวขาดประสบการณ์การสื่อสารของชาวอเมริกัน เนื่องจากไม่ได้รับการสนับสนุนจากผู้ปกครองและไม่มีแรงกระตุ้นให้สนใจเรียนรู้การสื่อสารของชาวอเมริกัน มีข้อสังเกตอีกประการหนึ่ง คือ นักเรียนกลุ่มดังกล่าวอาจสังเกตเห็นมีความสุขของชาวอเมริกันจากที่เห็นในวิดีโอทัศน์แต่เพียงอย่างเดียว ซึ่งในความเป็นจริงแล้วก็คือภาษาท่าทางอีกแบบหนึ่ง

ตารางที่ 2 ส่วนที่ 2 แสดงว่านักเรียนไทยซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 53.33 ดีความหมายภาษาท่าทางแบบอเมริกันตามที่ใช้ในสังคมไทยว่า “สวัสดี ทักทาย” ผู้ศึกษาเห็นว่าเกิดจากการที่นักเรียนกลุ่มดังกล่าวเคยใช้หรือเคยพบการใช้ภาษาท่าทางดังกล่าวในสังคมไทยที่มีความหมายว่า “สวัสดี ทักทาย” และการตีความหมายภาษาท่าทางแบบอเมริกันตามที่ใช้ใน

สังคมไทยดังกล่าวมีแนวโน้มไปในทิศทางเดียวกันกับการตีความหมายภาษาท่าทางแบบอเมริกัน จากที่เห็นในวิดีโอทัศน์ ประเด็นนี้จึงสันนิษฐานได้ว่านักเรียนรับภาษาท่าทางแบบอเมริกันมาใช้ในชีวิตประจำวัน ส่วนการที่นักเรียนไทยซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 6.67 ตีความหมายภาษาท่าทางแบบอเมริกันตามที่ใช้ในสังคมไทยว่า “ดีใจ” ผู้ศึกษาเห็นว่าเกิดจากนักเรียนกลุ่มดังกล่าวเคยใช้หรือเคยพบการใช้ภาษาท่าทางดังกล่าวในสังคมไทยที่มีความหมายว่า “ดีใจ” และการตีความหมายภาษาท่าทางแบบอเมริกันตามที่ใช้ในสังคมไทยดังกล่าวมีแนวโน้มไปในทิศทางเดียวกันกับการตีความหมายภาษาท่าทางแบบอเมริกันจากที่เห็นในวิดีโอทัศน์ ซึ่งนักเรียนตีความหมายว่า “มีความสุข”

ตารางที่ 3 จำนวนนักเรียนไทยที่ตีความหมายภาษาท่าทางในสถานการณ์ที่ 2

		ความหมาย	ร้อยละ
ส่วนที่ 1	นักเรียนไทยตีความหมายภาษาท่าทางแบบอเมริกันจากที่เห็นในวิดีโอทัศน์	รู้สึกแย่ ไม่ค่อยดี ไม่ค่อยสนุก	27.50
		สับสน วุ่นวาย มึนงง	25.00
		ปวดหัว ไม่ค่อยสบาย	15.00
		คิดไม่ออก แสดงความคิด	11.25
		จะเป็นบ้า	8.75
		รู้สึกเหนื่อย	8.75
		เมา	2.50
ส่วนที่ 2	นักเรียนไทยตีความหมายภาษาท่าทางแบบอเมริกันตามที่ใช้ในสังคมไทย	รู้สึกเครียด	1.25
		วิงเวียน ปวดหัว	33.33
		มึนงง	23.81
		การคิด	19.05
		ไม่ค่อยสนุก	9.52
		เซ็ง	4.76
		ไม่เข้าใจ	4.76
ไม่รู้เรื่อง	4.76		

จากตารางที่ 3 ส่วนที่ 1 ซึ่งแสดงข้อมูลที่ได้จากสถานการณ์ที่ 2 (ฉากที่เพื่อนเล่าเรื่องงานเลี้ยง) พบว่านักเรียนไทยซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 27.50 ตีความหมายภาษาท่าทางแบบอเมริกันจากที่เห็นในวิดีโอทัศน์ว่า “รู้สึกแย่ ไม่ค่อยดี ไม่ค่อยสนุก” ผู้ศึกษาตั้งเกตุว่านักเรียนกลุ่มที่

ตีความหมายดังกล่าวอาจสังเกตสีหน้าที่แสดงความรู้สึกแย่มาก่อนดี ไม่ค่อยดี ไม่ค่อยสนุกของชาวอเมริกัน จากที่เห็นในวิดีโอตั้งแต่เพียงอย่างเดียว ในความเป็นจริงแล้วก็คือ อวัจนภาษาอีกแบบหนึ่ง ส่วนการที่นักเรียนไทยซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างตีความหมายภาษาท่าทางแบบอเมริกันจากที่เห็นในวิดีโอว่า “เมมา” ผู้ศึกษาได้ตรวจสอบภูมิหลังจากแบบสอบถามและพบว่านักเรียนกลุ่มดังกล่าวขาดประสบการณ์การสื่อสารของชาวอเมริกันเนื่องจากไม่ได้รับการสนับสนุนจากผู้ปกครอง ไม่มีคนรอบข้างเป็นคนไทยที่มีโอกาสสื่อสารกับชาวอเมริกันและไม่มีแรงกระตุ้นให้สนใจเรียนรู้การสื่อสารของชาวอเมริกัน มีข้อสังเกตอีกประการหนึ่ง คือ นักเรียนกลุ่มดังกล่าวอาจตีความจากหัวข้อการสนทนา (Topic) เพียงอย่างเดียว

ตารางที่ 3 ส่วนที่ 2 แสดงว่านักเรียนไทยซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 33.33 ตีความหมายภาษาท่าทางแบบอเมริกันตามที่ใช้ในสังคมไทยว่า “วิงเวียน ปวดหัว” ผู้ศึกษาเห็นว่าเกิดจากการที่นักเรียนกลุ่มดังกล่าวเคยใช้หรือเคยพบการใช้ภาษาท่าทางดังกล่าวในสังคมไทยที่มีความหมายว่า “วิงเวียน ปวดหัว” ส่วนการที่นักเรียนไทยซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างตีความหมายภาษาท่าทางแบบอเมริกันตามที่ใช้ในสังคมไทยว่า “เซ็ง” ผู้ศึกษาเห็นว่าเกิดจากนักเรียนกลุ่มดังกล่าวเคยใช้หรือเคยพบการใช้ภาษาท่าทางดังกล่าวในสังคมไทยที่มีความหมายว่า “เซ็ง” และการตีความหมายภาษาท่าทางแบบอเมริกันตามที่ใช้ในสังคมไทยดังกล่าวมีแนวโน้มไปในทิศทางเดียวกันกับการตีความหมายภาษาท่าทางแบบอเมริกันจากที่เห็นในวิดีโอ ซึ่งนักเรียนตีความหมายว่า “รู้สึกแย่มาก่อนดี ไม่ค่อยดี ไม่ค่อยสนุก”

ตารางที่ 4 จำนวนนักเรียนไทยที่ตีความหมายภาษาท่าทางในสถานการณ์ที่ 3

		ความหมาย	ร้อยละ
ส่วนที่ 1	นักเรียนไทยตีความหมายภาษาท่าทางแบบอเมริกันจากที่เห็นในวิดีโอ	ถามความคิดเห็น, ต้องใช้ความคิด	98.75
		ง่ายๆ	1.25
ส่วนที่ 2	นักเรียนไทยตีความหมายภาษาท่าทางแบบอเมริกันตามที่ใช้ในสังคมไทย	การคิด	95.24
		ใช้คำผู้อื่น	4.76

จากตารางที่ 4 ส่วนที่ 1 ซึ่งแสดงข้อมูลที่ได้จากสถานการณ์ที่ 3 (ฉากที่หัวหน้างานต้องการความคิดเห็นจากพนักงาน) พบว่านักเรียนไทยซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 98.75 ตีความหมายภาษาท่าทางแบบอเมริกันจากที่เห็นในวิดีโอว่า “ถามความคิดเห็น ต้องใช้ความคิด”

ผู้ศึกษาได้ตรวจสอบภูมิหลังจากแบบสอบถามและพบว่านักเรียนกลุ่มดังกล่าวมีประสบการณ์การสื่อสารของชาวอเมริกันเนื่องจากได้รับการสนับสนุนจากผู้ปกครองให้ดูภาพยนตร์หรือรายการโทรทัศน์อเมริกันและเรียนพิเศษการสอนภาษาอังกฤษ นักเรียนกลุ่มนี้มีคนรอบข้างเป็นคนไทยที่มีโอกาสสื่อสารกับชาวอเมริกัน และมีแรงกระตุ้นให้สนใจเรียนรู้การสื่อสารของชาวอเมริกัน กล่าวคือ มีป้าเป็นชาวต่างชาติและพูดคุยกับครูอเมริกันบ่อยครั้ง อย่างไรก็ตามนักเรียนไทยซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 1.25 ตีความหมายภาษาท่าทางแบบอเมริกันจากที่เห็นในวิดีโอว่า “ง่าย ๆ” ผู้ศึกษาได้ตรวจสอบภูมิหลังจากแบบสอบถามและพบว่านักเรียนกลุ่มดังกล่าวขาดประสบการณ์การสื่อสารของชาวอเมริกันเนื่องจากไม่ได้รับการสนับสนุนจากผู้ปกครอง ไม่มีคนรอบข้างเป็นคนไทยที่มีโอกาสสื่อสารกับชาวอเมริกันและไม่มีแรงกระตุ้นให้สนใจเรียนรู้การสื่อสารของชาวอเมริกัน ดังนั้นจึงเป็นไปได้ว่านักเรียนอาจตีความหมายภาษาท่าทางผิดพลาดจากการขาดประสบการณ์ทางภาษา

ตารางที่ 4 ส่วนที่ 2 แสดงว่านักเรียนไทยซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 95.24 ตีความหมายภาษาท่าทางแบบอเมริกันตามที่ใช้ในสังคมไทยว่า “การคิด” ผู้ศึกษาเห็นว่าเกิดจากนักเรียนกลุ่มดังกล่าวเคยใช้หรือเคยพบการใช้ภาษาท่าทางดังกล่าวในสังคมไทยที่มีความหมายว่า “การคิด” และการตีความหมายของภาษาท่าทางแบบอเมริกันตามที่ใช้ในสังคมไทยดังกล่าวมีแนวโน้มไปในทิศทางเดียวกันกับการตีความหมายภาษาท่าทางแบบอเมริกันจากที่เห็นในวิดีโอประเด็นนี้จึงสันนิษฐานได้ว่านักเรียนรับภาษาท่าทางแบบอเมริกันมาใช้ในชีวิตประจำวัน อย่างไรก็ตามนักเรียนไทยซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 4.76 ตีความหมายภาษาท่าทางแบบอเมริกันตามที่ใช้ในสังคมไทยว่า “ใช้คำผู้อื่น” ผู้ศึกษาเห็นว่าเกิดจากการที่นักเรียนกลุ่มดังกล่าวเคยใช้หรือเคยพบการใช้ภาษาท่าทางดังกล่าวในสังคมไทย 2 กรณี คือ กรณีที่ 1 ใช้ภาษาท่าทางแทนวจนภาษาที่มีความหมายว่า “ไม่มีสมองหรือมีสมองไหม?” กรณีที่ 2 ใช้ภาษาท่าทางขยายความหมายของวจนภาษาดังกล่าวโดยใช้ภาษาท่าทางประกอบวจนภาษา ซึ่งผู้ศึกษาเห็นว่าสอดคล้องกับการสรุปของอวยพร พานิช (2550 : 9) เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างวจนภาษากับอวจนภาษาที่ได้สรุปว่า “อวจนภาษาใช้แทนคำพูดและใช้ขยายความ”

ตารางที่ 5 จำนวนนักเรียนไทยที่ตีความหมายภาษาท่าทางในสถานการณ์ที่ 4

		ความหมาย	ร้อยละ
ส่วนที่ 1	นักเรียนไทยตีความหมายภาษาท่าทางแบบอเมริกันจากที่เห็นในวิดีโอทัศน์	การโทรศัพท์หรือการโทรหา	98.75
		ผู้ชายไม่ว่าง	1.25
ส่วนที่ 2	นักเรียนไทยตีความหมายภาษาท่าทางแบบอเมริกันตามที่ใช้ในสังคมไทย	บอกให้โทรมา	92.00
		ตอบตกลง	4.00
		คำถามที่เราต้องถามในชีวิตประจำวัน	2.00
		ช่วยกันหาข้อมูลต่างๆเกี่ยวกับงาน	2.00

จากตารางที่ 5 ส่วนที่ 1 ซึ่งแสดงข้อมูลที่ได้จากสถานการณ์ที่ 4 (จากที่เพื่อนต้องการคุยเรื่องงาน) พบว่านักเรียนไทยซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 98.75 ตีความหมายภาษาท่าทางแบบอเมริกันจากที่เห็นในวิดีโอทัศน์ว่า “การโทรศัพท์หรือการโทรหา” ผู้ศึกษาได้ตรวจสอบภูมิหลังจากแบบสอบถามและพบว่านักเรียนกลุ่มดังกล่าวมีประสบการณ์การสื่อสารของชาวอเมริกันเนื่องจากได้รับการสนับสนุนจากผู้ปกครองให้เรียนพิเศษการสอนภาษาอังกฤษ นักเรียนกลุ่มนี้มีคนรอบข้างเป็นคนไทยที่มีโอกาสสื่อสารกับชาวอเมริกันและมีแรงกระตุ้นให้สนใจเรียนรู้การสื่อสารของชาวอเมริกัน กล่าวคือ การพูดคุยกับชาวอเมริกันในสื่อออนไลน์ การพบปะคนต่างชาติ การดูภาพยนตร์และนิตยสารอเมริกัน อย่างไรก็ตามนักเรียนไทยซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 1.25 ตีความหมายภาษาท่าทางแบบอเมริกันจากที่เห็นในวิดีโอทัศน์ว่า “ผู้ชายไม่ว่าง” ผู้ศึกษาสังเกตว่าเกิดจากนักเรียนกลุ่มดังกล่าวอาจตีความจากวจนภาษาที่ผู้พูดกล่าวว่า “I’m too busy right now” ก่อนที่จะใช้ภาษาท่าทางดังกล่าว ในกรณีนี้อาจกล่าวได้ว่านักเรียนตีความหมายผิดพลาด เนื่องจากตีความอวจนภาษาเข้ากับรูปวจนภาษา โดยคิดว่าภาษาทั้ง 2 รูปแบบมีความสัมพันธ์กัน ซึ่งผู้ศึกษาเห็นว่าสอดคล้องกับการสรุปของอวยพร พานิช (2550 : 9) เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างวจนภาษากับอวจนภาษาที่ได้สรุปว่า “อวจนภาษาใช้ขยายความ”

ตารางที่ 5 ส่วนที่ 2 แสดงว่านักเรียนไทยซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 92.00 ตีความหมายภาษาท่าทางแบบอเมริกันที่ใช้ในวัฒนธรรมไทยว่า “บอกให้โทรมา” ผู้ศึกษาเห็นว่าเกิดจากนักเรียนกลุ่มดังกล่าวเคยใช้หรือเคยพบการใช้ภาษาท่าทางดังกล่าวในสังคมไทยที่มีความหมายว่า “บอกให้โทรมา” และการตีความหมายของภาษาท่าทางแบบอเมริกันตามที่ใช้ในสังคมไทยดังกล่าวมีแนวโน้มไปในทิศทางเดียวกันกับการตีความหมายภาษาท่าทางแบบอเมริกันจากที่เห็นใน

วิดิทัศน์ ประเด็นนี้จึงสันนิษฐานได้ว่านักเรียนรับภาษาท่าทางแบบอเมริกันมาใช้ในชีวิตประจำวัน อย่างไรก็ตามนักเรียนไทยซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างตีความหมายภาษาท่าทางแบบอเมริกันตามที่ใช้ในสังคมไทยแตกต่างกันไปจากการที่นักเรียนส่วนใหญ่ตีความ โดยตีความว่า “ตอบตกลง” “ช่วยกันหาข้อมูลต่างๆเกี่ยวกับงาน” “คำถามที่เราต้องถามในชีวิตประจำวัน” ในกรณีนี้ผู้ศึกษาสันนิษฐานว่า อาจเป็นการตีความภาษาท่าทางที่ใช้เฉพาะกลุ่มของนักเรียนหรืออาจจะเป็นการตีความหมายภาษาท่าทางผิดพลาด

ตารางที่ 6 จำนวนนักเรียนไทยที่ตีความหมายภาษาท่าทางในสถานการณ์ที่ 5

		ความหมาย	ร้อยละ
ส่วนที่ 1	นักเรียนไทยตีความหมาย ภาษาท่าทางแบบอเมริกันจาก ที่เห็นในวิดิทัศน์	ดี ดีมาก เยี่ยม	53.75
		ตกลง OK	30.00
		เข้าใจ	11.25
		สบายมาก ไม่มีอะไรน่าห่วง	8.75
		ใช้ได้	1.25
		แสดงอาการ	1.25
ส่วนที่ 2	นักเรียนไทยตีความหมาย ภาษาท่าทางแบบอเมริกัน ตามที่ใช้ในสังคมไทย	ตกลง OK	60.00
		รับรู้แล้ว	11.43
		ฉันเข้าใจ	8.57
		พยักหน้า	8.57
		รู้สึกดี	5.71
		ได้เลย	2.86
		ไปได้เรื่อยๆ	2.86

จากตารางที่ 6 ส่วนที่ 1 ซึ่งแสดงข้อมูลที่ได้จากสถานการณ์ที่ 5 (จากที่ครูถามนักเรียน) พบว่านักเรียนไทยซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 53.75 ตีความหมายภาษาท่าทางแบบอเมริกันจากที่เห็นในวิดิทัศน์ว่า “ดี ดีมาก เยี่ยม” ผู้ศึกษาได้ตรวจสอบภูมิหลังจากแบบสอบถามและพบว่านักเรียนกลุ่มดังกล่าวมีประสบการณ์การสื่อสารของชาวอเมริกันเนื่องจากได้รับการสนับสนุนจากผู้ปกครองให้เรียนพิเศษการสอนภาษาอังกฤษ นักเรียนกลุ่มนี้มีคนรอบข้างเป็นคนไทยที่มีโอกาสติดต่อกับชาวอเมริกัน และมีแรงกระตุ้นให้สนใจเรียนรู้การสื่อสารของชาวอเมริกัน กล่าวคือ อยากไปท่องเที่ยวในต่างประเทศและคิดว่าถ้ารู้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ 2 จะง่ายต่อการ

เดินทาง และยังคงคิดว่าภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลที่คนทั่วโลกใช้ในการสื่อสาร อย่างไรก็ตาม นักเรียนไทยซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 1.25 ตีความหมายภาษาท่าทางแบบอเมริกันจากที่เห็นในวิดีโอทัศนว่า “แสดงอาการ” ผู้ศึกษาสังเกตว่านักเรียนกลุ่มดังกล่าวอาจตีความจากวจนภาษาที่ผู้พูดกล่าวว่า “Great!” ทำให้นักเรียนตีความหมายว่า “แสดงอาการรู้สึกดี”

ตารางที่ 6 ส่วนที่ 2 แสดงว่านักเรียนไทยซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 60.00 ตีความหมายภาษาท่าทางแบบอเมริกันตามที่ใช้ในสังคมไทยว่า “ตกลง OK” ผู้ศึกษาเห็นว่านักเรียนกลุ่มดังกล่าวเคยใช้หรือเคยพบการใช้ภาษาท่าทางดังกล่าวในสังคมไทยที่มีความหมายว่า “ตกลง OK” ส่วนการที่นักเรียนไทยซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างตีความหมายภาษาท่าทางแบบอเมริกันตามที่ใช้ในสังคมไทยว่า “พยักหน้า” ผู้ศึกษาสันนิษฐานว่านักเรียนอาจคิดว่าวจนภาษาทั้ง 2 ท่านี้ (ท่าจรดนิ้วชี้และนิ้วหัวแม่มือทำเป็นรูปวงกลมโดยกางนิ้วที่เหลือออกและท่าพยักหน้า) มีความหมายไปในทิศทางเดียว จึงตีความหมายท่าแรกว่า “พยักหน้า” ในกรณีนี้นักเรียนใช้วจนภาษารูปแบบหนึ่งอธิบายวจนภาษาอีกรูปแบบหนึ่ง มีข้อสังเกตอีกประการหนึ่ง คือนักเรียนที่ตีความหมายว่า “พยักหน้า” ตีความหมายไปในทิศทางเดียวกันกับนักเรียนที่ตีความหมายว่า “รับรู้แล้ว” และ “ฉันท้าใจ”

ตารางที่ 7 จำนวนนักเรียนไทยที่ตีความหมายภาษาท่าทางในสถานการณ์ที่ 6

		ความหมาย	ร้อยละ
ส่วนที่ 1	นักเรียนไทยตีความหมายภาษาท่าทางแบบอเมริกันจากที่เห็นในวิดีโอทัศน	ผมไม่รู้ ไม่แน่ใจ	77.50
		ไม่มี	6.25
		เฉยๆ	3.75
		ไม่เข้าใจ	3.75
		ไม่ทราบในคำถาม	1.25
		ไม่มีอะไร	1.25
		ไม่มีความคิดเห็น	1.25
		คุณทำได้ไหม	1.25
		ทำไม่ได้	1.25
		ไม่ ไม่ ไม่	1.25
ยังงี้ก็ได้	1.25		
ส่วนที่ 2	นักเรียนไทยตีความหมายภาษาท่าทางแบบอเมริกันตามที่ใช้ในสังคมไทย	ไม่รู้ ไม่แน่ใจ	88.46
		สบายมาก	7.69
		ไม่แคร์	3.85

จากตารางที่ 7 ส่วนที่ 1 ซึ่งแสดงข้อมูลที่ได้จากสถานการณ์ที่ 6 (จากที่เพื่อนถามวันสอบปลายภาค) พบว่านักเรียนไทยซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 77.50 ตีความหมายภาษาท่าทางแบบอเมริกันจากที่เห็นในวิดีโอที่เห็นว่า “ผมไม่รู้ ไม่แน่ใจ” จากการตรวจสอบภูมิหลังจากแบบสอบถามพบว่านักเรียนกลุ่มดังกล่าวมีประสบการณ์เกี่ยวกับการสื่อสารของชาวอเมริกัน เนื่องจากการสนับสนุนจากผู้ปกครองให้เรียนพิเศษการสอนภาษาอังกฤษและภาพยนตร์หรือรายการโทรทัศน์อเมริกัน นักเรียนเรียนกลุ่มนี้มีคนรอบข้างเป็นคนไทยที่มีโอกาสสื่อสารกับชาวอเมริกัน และมีแรงกระตุ้นให้สนใจเรียนรู้การสื่อสารของชาวอเมริกัน กล่าวคือ ต้องการพูดคุยกับชาวต่างชาติได้อย่างเข้าใจกันมากขึ้นและต้องการสื่อสารกันให้ดีขึ้น อย่างไรก็ตามนักเรียนไทยซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างตีความหมายภาษาท่าทางแบบอเมริกันจากที่เห็นในวิดีโอที่เห็นว่า “ไม่มี เฉยๆ ไม่ทราบในคำถาม ไม่เข้าใจ ไม่มีอะไร ไม่มีความคิดเห็น คุณทำได้ไหม ทำไม่ได้ ไม่ ไม่ ยังไงก็ได้” ผู้ศึกษาได้ตรวจสอบภูมิหลังของนักเรียนจากแบบสอบถามและพบว่านักเรียนกลุ่มดังกล่าวขาดประสบการณ์เกี่ยวกับการสื่อสารของชาวอเมริกัน เนื่องจากการไม่ได้รับการสนับสนุนจากผู้ปกครอง ไม่มีคนรอบข้างเป็นคนไทยที่มีโอกาสสื่อสารกับชาวอเมริกัน และไม่มีแรงกระตุ้นให้สนใจเรียนรู้การสื่อสารของชาวอเมริกัน มีข้อสังเกตอีกประการหนึ่ง คือ นักเรียนกลุ่มดังกล่าวตีความหมายไม่สอดคล้องกับหัวข้อการสนทนา (Topic) ทั้งนี้อาจเกิดจากการที่นักเรียนเดาความหมายเพียงอย่างเดียว โดยไม่เคยมีประสบการณ์การสื่อสารของชาวอเมริกันมาก่อน

ตารางที่ 7 ส่วนที่ 2 แสดงว่านักเรียนไทยซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 88.46 ตีความหมายภาษาท่าทางแบบอเมริกันตามที่ใช้ในสังคมไทยว่า “ไม่รู้ ไม่แน่ใจ” ผู้ศึกษาเห็นว่าเกิดจากนักเรียนกลุ่มดังกล่าวเคยใช้หรือเคยพบการใช้ภาษาท่าทางดังกล่าวในสังคมไทยที่มีความหมายว่า “ไม่รู้ ไม่แน่ใจ” และการตีความหมายของภาษาท่าทางแบบอเมริกันตามที่ใช้ในสังคมไทยดังกล่าวมีแนวโน้มไปในทิศทางเดียวกันกับการตีความหมายภาษาท่าทางแบบอเมริกันจากที่เห็นในวิดีโอที่ประเด็นนี้จึงสันนิษฐานได้ว่าเกิดจากนักเรียนรับภาษาท่าทางแบบอเมริกันมาใช้ในชีวิตประจำวัน อย่างไรก็ตามนักเรียนไทยซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างตีความหมายภาษาท่าทางแบบอเมริกันตามที่ใช้ในสังคมไทยว่า “สบายมาก ไม่แคร์” ผู้ศึกษาเห็นว่าเกิดจากการที่นักเรียนกลุ่มดังกล่าวเคยใช้หรือเคยพบการใช้ภาษาท่าทางดังกล่าวในสังคมไทยที่มีความหมายว่า “สบายมาก ไม่แคร์” ซึ่งเป็นการตีความที่แตกต่างไปจากที่ใช้ในการสื่อสารแบบอเมริกัน

ตารางที่ 8 จำนวนนักเรียนไทยที่ตีความหมายภาษาท่าทางในสถานการณ์ที่ 7

		ความหมาย	ร้อยละ
ส่วนที่ 1	นักเรียนไทยตีความหมาย ภาษาท่าทางแบบอเมริกัน จากที่เห็นในวิดีโอ	เยี่ยม เจ๋ง	61.25
		อร่อยมาก	33.75
		ใช้ได้	5.00
		ดีใจ	1.25
ส่วนที่ 2	นักเรียนไทยตีความหมาย ภาษาท่าทางแบบอเมริกัน ตามที่ใช้ในสังคมไทย	เยี่ยม	69.09
		อร่อย	12.72
		โป้ง	9.09
		ยิ้ม	5.45
		ใช้ได้	3.63

จากตารางที่ 8 ส่วนที่ 1 ซึ่งแสดงข้อมูลที่ได้จากสถานการณ์ที่ 7 (จากที่เพื่อนถามรสชาติขนม) พบว่านักเรียนไทยซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 61.25 ตีความหมายภาษาท่าทางแบบอเมริกันจากที่เห็นในวิดีโอว่า “เยี่ยม เจ๋ง” ผู้ศึกษาได้ตรวจสอบภูมิหลังจากแบบสอบถามและพบว่านักเรียนกลุ่มดังกล่าวมีประสบการณ์การสื่อสารของชาวอเมริกันเนื่องจากการได้รับการสนับสนุนจากผู้ปกครองให้เรียนพิเศษการสอนภาษาอังกฤษ นักเรียนกลุ่มนี้มีคนรอบข้างเป็นคนไทยที่มีโอกาสสื่อสารกับชาวอเมริกัน และมีแรงกระตุ้นให้สนใจเรียนรู้การสื่อสารของชาวอเมริกัน กล่าวคือ ต้องการให้ภาษาอังกฤษติดต่อกับเพื่อนในห้องเรียนและต้องการเรียนกับครูชาวอเมริกัน อย่างไรก็ตามนักเรียนไทยซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 1.25 ตีความหมายภาษาท่าทางแบบอเมริกันจากที่เห็นในวิดีโอว่า “ดีใจ” ผู้ศึกษาสันนิษฐานว่านักเรียนกลุ่มดังกล่าวอาจตีความหมายว่า “ชอบ” ในขั้นที่ 1 และนำไปสู่การตีความหมายในขั้นที่ 2 ว่า “ชอบจนดีใจ”

ตารางที่ 8 ส่วนที่ 2 แสดงว่านักเรียนไทยซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 69.09 ตีความหมายภาษาท่าทางแบบอเมริกันตามที่ใช้ในสังคมไทยว่า “เยี่ยม” ผู้ศึกษาเห็นว่านักเรียนกลุ่มดังกล่าวอาจจะเคยใช้หรือเคยพบการใช้ภาษาท่าทางดังกล่าวในสังคมไทยที่มีความหมายว่า “เยี่ยม” และการตีความหมายของภาษาท่าทางแบบอเมริกันตามที่ใช้ในสังคมไทยดังกล่าวมีแนวโน้มไปในทิศทางเดียวกันกับการตีความหมายภาษาท่าทางแบบอเมริกันจากที่เห็นในวิดีโอ ประเด็นนี้จึงสันนิษฐานได้ว่านักเรียนรับภาษาท่าทางแบบอเมริกันมาใช้ในชีวิตประจำวัน ประเด็นที่น่าสังเกตอีกประการหนึ่ง คือ นักเรียนไทยซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่าง 9.09 ตีความหมายภาษาท่าทางแบบอเมริกัน

ตามที่ใช้ในสังคมไทยว่า “โป่ง” ซึ่งเป็นการตีความหมายที่แตกต่างออกไปอย่างสิ้นเชิง ผู้ศึกษาเห็นว่ากรณีนี้น่าจะเกิดจากนักเรียนกลุ่มดังกล่าวเคยใช้หรือเคยพบการใช้ภาษาท่าทางดังกล่าวในสังคมไทยที่มีความหมายว่า “ไม่พอใจ ไม่พอใจ” ส่วนกรณีที่นักเรียนไทยซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 5.45 ตีความหมายภาษาท่าทางแบบอเมริกันตามที่ใช้ในสังคมไทยว่า “ยิ้ม” ผู้ศึกษาสันนิษฐานว่านักเรียนอาจคิดว่าอวัจนภาษาทั้ง 2 ท่านี้ (ท่ากำมือโดยยกนิ้วหัวแม่มือชูขึ้นและทำยิ้ม) มีความหมายไปในทิศทางเดียว จึงตีความหมายท่ากำมือโดยยกนิ้วหัวแม่มือชูขึ้นว่า “ยิ้ม” ซึ่งเป็นการใช้อวัจนภาษารูปแบบหนึ่งอธิบายอวัจนภาษาอีกรูปแบบหนึ่ง

ตารางที่ 9 จำนวนนักเรียนไทยที่ตีความหมายภาษาท่าทางในสถานการณ์ที่ 8

		ความหมาย	ร้อยละ
ส่วนที่ 1	นักเรียนไทยตีความหมาย ภาษาท่าทางแบบอเมริกัน จากที่เห็นในวิดีโอทัศน์	เงิน	87.50
		อะไรสักอย่าง	3.75
		ไม่รู้	3.75
		ไม่ทราบความคิดเล็กๆ	2.50
		อยากทำงานอะไร	1.25
		ต้องการสิ่งของ	1.25
ส่วนที่ 2	นักเรียนไทยตีความหมาย ภาษาท่าทางแบบอเมริกัน ตามที่ใช้ในสังคมไทย	เงิน	68.42
		เรื่องเล็กน้อย	10.53
		เรียกสุนัขและแมว	5.26
		ยิ้ม	5.26
		อยากเป็นอะไร	5.26
		มีผงดัดมือ	5.26

จากตารางที่ 9 ส่วนที่ 1 ซึ่งแสดงข้อมูลที่ได้จากสถานการณ์ที่ 8 (จากที่เพื่อนพูดถึงความไม่พอใจ) พบว่านักเรียนไทยซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 87.50 ตีความหมายภาษาท่าทางแบบอเมริกันจากที่เห็นในวิดีโอทัศน์ว่า “เงิน” ผู้ศึกษาได้ตรวจสอบภูมิหลังจากแบบสอบถามและพบว่านักเรียนกลุ่มดังกล่าวมีประสบการณ์การสื่อสารของชาวอเมริกันเนื่องจากได้รับการสนับสนุนจากผู้ปกครองให้เรียนพิเศษการสอนภาษาอังกฤษ นักเรียนกลุ่มนี้มีคนรอบข้างเป็นคนไทยที่มีโอกาสสื่อสารกับชาวอเมริกัน และมีแรงกระตุ้นให้สนใจเรียนรู้การสื่อสารของชาวอเมริกัน กล่าวคือ มีโอกาสสื่อสารกับชาวต่างชาติบ่อยครั้ง อย่างไรก็ตามนักเรียนไทยซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่าง

ร้อยละ 1.25 ตีความหมายภาษาท่าทางแบบอเมริกันจากที่เห็นในวิดีโอว่า “อยากทำงานอะไร” และ “ต้องการสิ่งของ” ซึ่งเป็นการตีความที่ไม่เกี่ยวข้องกับหัวข้อการสนทนา ผู้ศึกษาได้ตรวจสอบภูมิหลังจากแบบสอบถามและพบว่านักเรียนกลุ่มดังกล่าวขาดประสบการณ์การสื่อสารของชาวอเมริกันเนื่องจากไม่ได้รับการสนับสนุนจากผู้ปกครอง และไม่มีแรงกระตุ้นให้สนใจเรียนรู้การสื่อสารของชาวอเมริกัน ดังนั้นจึงเป็นไปได้ว่านักเรียนอาจตีความหมายภาษาท่าทางผิดพลาดจากการขาดประสบการณ์ทางภาษา

ตารางที่ 9 ส่วนที่ 2 แสดงว่านักเรียนไทยซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 68.42 ตีความหมายภาษาท่าทางแบบอเมริกันตามที่ใช้ในสังคมไทยว่า “เงิน” ผู้ศึกษาเห็นว่านักเรียนกลุ่มดังกล่าวอาจเคยใช้หรือเคยพบการใช้ภาษาท่าทางดังกล่าวในสังคมไทยที่มีความหมายว่า “เงิน” และการตีความหมายของภาษาท่าทางแบบอเมริกันตามที่ใช้ในสังคมไทยดังกล่าวมีแนวโน้มไปในทิศทางเดียวกันกับการตีความหมายภาษาท่าทางแบบอเมริกันจากที่เห็นในวิดีโอ ประเด็นนี้จึงสันนิษฐานได้ว่านักเรียนรับภาษาท่าทางแบบอเมริกันมาใช้ในชีวิตประจำวัน ส่วนการที่นักเรียนไทยซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างตีความหมายภาษาท่าทางแบบอเมริกันตามที่ใช้ในสังคมไทยว่า “เรียกสุนัขและแมว” ผู้ศึกษาเห็นว่านักเรียนกลุ่มดังกล่าวอาจจะเคยใช้หรือเคยพบการใช้ภาษาท่าทางดังกล่าวในสังคมไทยเวลาที่เรียกสุนัขและแมว หรือมีเจนนั้่นนักเรียนอาจตีความหมายภาษาท่าทางผิดพลาดก็เป็นได้ ส่วนการที่นักเรียนไทยซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างตีความหมายภาษาท่าทางแบบอเมริกันตามที่ใช้ในสังคมไทยว่า “อืม” ผู้ศึกษาสันนิษฐานว่าอาจเป็นการตีความภาษาท่าทางที่ใช้เฉพาะกลุ่ม ส่วนการที่นักเรียนไทยซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างตีความหมายภาษาท่าทางแบบอเมริกันตามที่ใช้ในสังคมไทยว่า “อยากเป็นอะไร” ผู้ศึกษาสันนิษฐานว่านักเรียนกลุ่มดังกล่าวอาจตีความหมายว่า “อยากประกอบอาชีพอะไร” ในขั้นที่ 1 และนำไปสู่การตีความในขั้นที่ 2 ว่า “อยากประกอบอาชีพอะไรที่นำมาซึ่งรายได้หรือเงินทอง” ส่วนการที่นักเรียนไทยซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างตีความหมายภาษาท่าทางแบบอเมริกันตามที่ใช้ในสังคมไทยว่า “ผงติดมือ” ผู้ศึกษาเห็นว่านักเรียนกลุ่มดังกล่าวเคยใช้หรือเคยพบการใช้ภาษาท่าทางดังกล่าวในสังคมไทยเวลาที่มีผงติดมือ

ตารางที่ 10 จำนวนนักเรียนไทยที่ดีความหมายภาษาท่าทางในสถานการณ์ที่ 9

		ความหมาย	ร้อยละ
ส่วนที่ 1	นักเรียนไทยตีความหมายภาษา ท่าทางแบบอเมริกันจากที่เห็น ในวิดีโอทัศน์	ความสามัคคี รักสันติภาพ ดีกันเถอะ	48.75
		หยุดๆ อย่าทะเลาะกัน ใจเย็นทั้งสองคน	22.50
		เรามีแค่ 2คน คุณเป็นเพื่อนกันไม่ใช่หรือ	13.75
		สู้ๆ	8.75
		ผิดทั้งคู่	5.00
		ไม่เข้าใจ	1.25
ส่วนที่ 2	นักเรียนไทยตีความหมายภาษา ท่าทางแบบอเมริกันตามที่ใช้ใน สังคมไทย	สู้ๆ ให้กำลังใจ	73.68
		สอง	7.89
		หยุด	7.89
		จิมิ จิมิ (ไช้ใหม่)	5.26
		ท่าทางในการถ่ายรูป	2.63
		สามัคคี	2.63

จากตารางที่ 10 ส่วนที่ 1 ซึ่งแสดงข้อมูลที่ได้จากสถานการณ์ที่ 9 (ฉากที่ผู้หญิง 2 คน ทะเลาะกัน) พบว่านักเรียนไทยซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 48.75 ตีความหมายภาษาท่าทางแบบอเมริกันจากที่เห็นในวิดีโอทัศน์ว่า “ความสามัคคี รักสันติภาพ ดีกันเถอะ” ผู้ศึกษาได้ตรวจสอบภูมิหลังจากแบบสอบถามและพบว่านักเรียนกลุ่มดังกล่าวมีประสบการณ์การสื่อสารของชาวอเมริกัน เนื่องจากได้รับการสนับสนุนจากผู้ปกครองให้มีโอกาสพูดคุยกับชาวอเมริกัน นักเรียนกลุ่มนี้มีคนรอบข้างเป็นคนไทยที่มีโอกาสสื่อสารกับชาวอเมริกัน และมีแรงกระตุ้นให้สนใจเรียนรู้การสื่อสารของชาวอเมริกัน กล่าวคือ อยากพูดได้หลายภาษาเพื่อนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน เช่น ในการทำงาน หรือพูดกับญาติที่เป็นชาวต่างชาติ เป็นต้น ส่วนการที่นักเรียนไทยร้อยละ 8.75 ตีความหมายภาษาท่าทางแบบอเมริกันจากที่เห็นในวิดีโอทัศน์ว่า “สู้ๆ” ผู้ศึกษาสันนิษฐานว่าน่าจะเป็นการตีความหมายภาษาท่าทางผิด

ตารางที่ 10 ส่วนที่ 2 แสดงว่านักเรียนไทยซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 73.68ตีความหมายภาษาท่าทางแบบอเมริกันตามที่ใช้ในสังคมไทยว่า “สู้ๆ ให้กำลังใจ” ผู้ศึกษาเห็นว่าเกิดจากนักเรียนกลุ่มดังกล่าวเคยใช้หรือเคยพบการใช้ภาษาท่าทางดังกล่าวในสังคมไทยที่มีความหมายว่า “สู้ๆ ให้กำลังใจ” และการตีความหมายภาษาท่าทางแบบอเมริกันตามที่ใช้ในสังคมไทยดังกล่าวมี

แนวโน้มไปในทิศทางเดียวกันกับการตีความหมายภาษาท่าทางแบบอเมริกันจากที่เห็นในวิดีโอ ซึ่งนักเรียนตีความหมายว่า “สู้ๆ” ส่วนการที่นักเรียนไทยซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 7.89 ตีความหมายภาษาท่าทางแบบอเมริกันตามที่ใช้ในสังคมไทยว่า “หยุด” ผู้ศึกษาสันนิษฐานว่าน่าจะเป็นการตีความหมายภาษาท่าทางผิด หรืออาจเป็นการตีความหมายภาษาท่าทางที่ใช้เฉพาะกลุ่ม ส่วนการที่นักเรียนไทยซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 5.26 ตีความหมายภาษาท่าทางแบบอเมริกันตามที่ใช้ในสังคมไทยว่า “ซิมิ ซิมิ (ไซ้ไหม)” ผู้ศึกษาเห็นว่าเกิดจากนักเรียนกลุ่มดังกล่าวเคยพบการใช้ภาษาท่าทางดังกล่าวประกอบเพลงในสื่อโทรทัศน์หรืออินเทอร์เน็ต (วิดีโอเพลงซิมิ ของนักร้องวงบลูเบอร์รี่ ค่ายอาร์ สยาม) จึงเป็นที่มาของการตีความหมายว่า “ซิมิ ซิมิ (ไซ้ไหม)”

มหาวิทยาลัยศิลปากร สงขลา

ที่มา : วงบลูเบอร์รี่. เพลงซิมิ [ออนไลน์], เข้าถึงเมื่อ 25 ตุลาคม 2553.

เข้าถึงได้จาก <http://www.pleng.com>

ตารางที่ 11 จำนวนนักเรียนไทยที่ตีความหมายภาษาท่าทางในสถานการณ์ที่ 10

		ความหมาย	ร้อยละ
ส่วนที่ 1	นักเรียนไทยตีความหมาย ภาษาท่าทางแบบอเมริกันจาก ที่เห็นในวิดีโอ	ขอมแล้ว	95.00
		ฉันทำอะไรลงไป	3.75
		ตกใจ	1.25
ส่วนที่ 2	นักเรียนไทยตีความหมาย ภาษาท่าทางแบบอเมริกัน ตามที่ใช้ในสังคมไทย	ขอมแพ้	90.20
		ตกใจ	9.80

จากตารางที่ 11 ส่วนที่ 1 ซึ่งแสดงข้อมูลที่ได้จากสถานการณ์ที่ 10 (ฉากที่ตำรวจจับโจร) พบว่านักเรียนไทยซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 95.00 ตีความหมายภาษาท่าทางแบบอเมริกันจากที่เห็นในวิดีโอที่เห็นว่า “ขอมแล้ว” ผู้ศึกษาได้ตรวจสอบภูมิหลังจากแบบสอบถามและพบว่านักเรียนกลุ่มดังกล่าวมีประสบการณ์การสื่อสารของชาวอเมริกันเนื่องจากการได้รับการสนับสนุนจากผู้ปกครองให้เรียนพิเศษการสอนภาษาอังกฤษ นักเรียนกลุ่มนี้มีคนรอบข้างเป็นคนไทยที่มีโอกาสสื่อสารกับชาวอเมริกัน และมีแรงกระตุ้นให้สนใจเรียนรู้การสื่อสารของชาวอเมริกัน กล่าวคือ เพื่อฝึกฝนภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันและใช้ในการศึกษาต่อ อย่างไรก็ตามนักเรียนไทยซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 1.25 ตีความหมายภาษาท่าทางแบบอเมริกันจากที่เห็นในวิดีโอที่เห็นว่า “ตกใจ” ผู้ศึกษาได้ตรวจสอบข้อมูลภูมิหลังของนักเรียนจากแบบสอบถามและพบว่านักเรียนกลุ่มดังกล่าวขาดประสบการณ์เกี่ยวกับสารสื่อสารของชาวอเมริกันเนื่องจากไม่ได้รับการสนับสนุนเกี่ยวกับการสื่อสารกับชาวอเมริกัน ไม่มีคนรอบข้างเป็นคนไทยที่มีโอกาสติดต่อกับชาวอเมริกัน และไม่มีแรงกระตุ้นให้ต้องการสื่อสารกับชาวอเมริกัน มีข้อสังเกตอีกประการหนึ่งคือนักเรียนกลุ่มดังกล่าวอาจสังเกตเห็นหน้าตกใจประกอบกับท่ายกมือขึ้นสองข้างของชาวอเมริกันที่เห็นในวิดีโอที่ตีความความเป็นจริงแล้วก็คือภาษาท่าทางทั้งสองแบบ ดังนั้นจึงเป็นการตีความอวัจนภาษารูปแบบหนึ่งด้วยอวัจนภาษาอีกรูปแบบหนึ่ง นอกจากนี้ยังเป็นไปได้ว่านักเรียนไทยซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างสังเกตเห็นหน้าของชาวอเมริกันแต่เพียงอย่างเดียว จึงตีความหมายอวัจนภาษาท่าทางนี้ว่า “ตกใจ” ถ้าเป็นกรณีนี้แสดงว่านักเรียนเข้าใจผิด คือ แทนที่จะตีความท่ายกมือ 2 ข้างกลับไปตีความสีหน้าของชาวอเมริกันแทน

ตารางที่ 11 ส่วนที่ 2 แสดงว่านักเรียนไทยซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 90.20 ตีความหมายภาษาท่าทางแบบอเมริกันตามที่ใช้ในสังคมไทยว่า “ขอมแพ้” ผู้ศึกษาเห็นว่านักเรียนกลุ่มดังกล่าวน่าจะเคยใช้หรือเคยพบการใช้ภาษาท่าทางดังกล่าวในสังคมไทยที่มีความหมายว่า “ขอมแพ้” และการตีความหมายของภาษาท่าทางแบบอเมริกันที่ใช้ในสังคมไทยดังกล่าวมีแนวโน้มไปในทิศทางเดียวกันกับการตีความหมายภาษาท่าทางแบบอเมริกันจากที่เห็นในวิดีโอที่ ประเด็นนี้จึงสันนิษฐานได้ว่าเกิดจากนักเรียนรับภาษาท่าทางแบบอเมริกันมาใช้ในชีวิตประจำวัน อย่างไรก็ตามนักเรียนไทยซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างเพียงร้อยละ 9.80 ตีความหมายภาษาท่าทางแบบอเมริกันตามที่ใช้ในสังคมไทยว่า “ตกใจ” ผู้ศึกษาเห็นว่านักเรียนกลุ่มดังกล่าวน่าจะเคยใช้หรือเคยพบการใช้ภาษาท่าทางดังกล่าวในสังคมไทยที่มีความหมายว่า “ตกใจ”

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ประสบการณ์ทางภาษาและพื้นฐานส่วนบุคคลของนักเรียนไทย
ตารางที่ 12 จำนวนนักเรียนไทยที่มีประสบการณ์ทางภาษาในระดับต่างๆ

ประเภทของประสบการณ์ทางภาษา	ระดับประสบการณ์ทางภาษา				
	มาก	ค่อนข้างมาก	ปานกลาง	ค่อนข้างน้อย	น้อยที่สุด
	ร้อยละ	ร้อยละ	ร้อยละ	ร้อยละ	ร้อยละ
นักเรียนมีโอกาสดูภาพยนตร์หรือรายการโทรทัศน์อเมริกัน	5.00	9.20	82.50	2.00	1.30
นักเรียนมีความสนใจในการเรียนรู้การสื่อสารด้วยภาษาทำทางแบบอเมริกัน	8.70	10.00	72.50	6.30	2.50
นักเรียนทราบถึงความแตกต่างในการสื่อสารด้วยภาษาทำทางแบบอเมริกันกับการสื่อสารด้วยภาษาทำทางแบบไทย	5.00	13.80	52.90	26.30	2.00
นักเรียนมีโอกาสสื่อสารกับชาวอเมริกัน	10.00	8.80	49.90	25.00	6.30
นักเรียนเคยได้รับการสนับสนุนเกี่ยวกับการสื่อสารกับชาวอเมริกัน	5.00	18.80	47.40	26.30	2.50
นักเรียนเคยร่วมกิจกรรม English Summer Camp ในประเทศ	6.30	3.80	33.60	11.30	45.00
นักเรียนเคยเดินทางไปยังประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาราชการในการสื่อสาร	0.00	5.00	2.50	10.00	82.50
นักเรียนเคยร่วมกิจกรรม English Summer Camp ในต่างประเทศ	0.00	1.30	1.30	1.30	96.30
ค่าเฉลี่ยรวม	5.00	8.84	42.83	13.56	29.80

จากตารางที่ 12 ผู้ศึกษาพบว่านักเรียนไทยซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 42.83 มีประสบการณ์ทางภาษาในระดับปานกลาง เมื่อผู้ศึกษาได้ตรวจสอบข้อมูลความสามารถในการตีความภาษาท่าทางแบบอเมริกันจากแบบสอบถามพบว่านักเรียนกลุ่มตัวอย่างดังกล่าวที่มีประสบการณ์ทางภาษาในระดับปานกลางสามารถตีความภาษาท่าทางได้ถูกต้องถึงร้อยละ 86.97 และนักเรียนกลุ่มดังกล่าวที่มีประสบการณ์ทางภาษาในระดับน้อยที่สุดสามารถตีความภาษาท่าทางได้ถูกต้องร้อยละ 27.27 ข้อมูลนี้บ่งชี้ว่าประสบการณ์ทางภาษา ทำให้นักเรียนกลุ่มดังกล่าวมีความรู้ความเข้าใจในการสื่อสารดังกล่าวมากขึ้นและทำให้สามารถตีความภาษาท่าทางดังกล่าวได้ถูกต้อง ดังนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่าประสบการณ์ทางภาษามีผลต่อความสามารถในการตีความภาษาท่าทางแบบอเมริกันของนักเรียนไทยซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่าง โดยนักเรียนไทยซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ทางภาษามากสามารถตีความภาษาท่าทางแบบอเมริกันได้ดีกว่านักเรียนไทยซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ทางภาษาน้อย

ตารางที่ 13 ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง

ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง	ร้อยละ
ต่ำกว่าระดับปริญญาตรี	52.50
ระดับปริญญาตรี	37.50
สูงกว่าระดับปริญญาตรี	10.00

จากตารางที่ 13 พบว่าผู้ปกครองของนักเรียนไทยซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 52.50 มีระดับการศึกษาต่ำกว่าระดับปริญญาตรี ในขั้นแรกผู้ศึกษาคาดว่าผู้ปกครองกลุ่มนี้อาจไม่มีความพร้อมที่จะสนับสนุนเกี่ยวกับการสื่อสารของชาวอเมริกัน ซึ่งทำให้นักเรียนกลุ่มดังกล่าวไม่สามารถตีความภาษาท่าทางดังกล่าวได้ถูกต้อง แต่เมื่อผู้ศึกษาได้ตรวจสอบข้อมูลความสามารถในการตีความภาษาท่าทางแบบอเมริกันจากแบบสอบถามกลับพบว่านักเรียนไทยกลุ่มดังกล่าวที่มีผู้ปกครองกลุ่มนี้ร้อยละ 83.33 สามารถตีความภาษาท่าทางดังกล่าวได้ถูกต้องและได้รับการสนับสนุนจากผู้ปกครองเกี่ยวกับการสื่อสารดังกล่าว ดังนั้นระดับการศึกษาของผู้ปกครองจึงไม่มีผลต่อความสามารถในการตีความภาษาท่าทางแบบอเมริกันของนักเรียนไทยซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่าง และเมื่อพิจารณาต่อมาผู้ศึกษาพบว่านักเรียนกลุ่มที่ผู้ปกครองมีรายได้ในระดับปานกลางและค่อนข้างสูงกลับได้รับการสนับสนุนเกี่ยวกับการสื่อสารของชาวอเมริกันมากกว่า ดังจะเห็นได้จากข้อมูลในตารางที่ 14 ในลำดับต่อไป

ตารางที่ 14 จำนวนนักเรียนไทยที่ครอบครัวมีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนในระดับต่างๆ

รายได้เฉลี่ยต่อเดือนของครอบครัว	ร้อยละ
15,000-30,000 บาท	51.30
สูงกว่า 30,000 บาท	32.50
ต่ำกว่า 15,000 บาท	16.30

จากตารางที่ 14 พบว่า นักเรียนไทยซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างที่ครอบครัวมีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนตั้งแต่ 15,000 บาทขึ้นไป มีจำนวนสูงถึงร้อยละ 83.80 จากการตรวจสอบข้อมูลในแบบสอบถาม ผู้ศึกษาพบว่านักเรียนกลุ่มดังกล่าวได้รับการสนับสนุนจากครอบครัวเกี่ยวกับการสื่อสารของชาวอเมริกันในกิจกรรมต่างๆ ได้แก่ การดูภาพยนตร์หรือรายการโทรทัศน์อเมริกัน การเรียนพิเศษภาษาสนทนาภาษาอังกฤษ การพูดกับชาวต่างชาติ การอ่านนิตยสารอเมริกันและหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษ ด้วยเหตุนี้ นักเรียนกลุ่มนี้จึงมีโอกาเรียนรู้อะไรและมีประสบการณ์ในการสื่อสารดังกล่าวมากขึ้นจนสามารถตีความภาษาท่าทางแบบอเมริกันได้ถูกต้องสูงถึงร้อยละ 89.55

ตารางที่ 15 จำนวนนักเรียนไทยที่มีผู้ปกครองประกอบอาชีพต่างๆ

อาชีพ	บิดา	มารดา
	ร้อยละ	ร้อยละ
ผู้ประกอบการค้า	57.13	48.45
รับจ้างทั่วไป	48.15	5.88
พนักงานบริษัท	20.00	17.50
ข้าราชการ	15.00	5.00
เกษตรกร	7.41	2.94
หมอสอนศาสนา (Missionary)	3.70	2.94
พนักงานโรงแรม	3.70	ไม่มีข้อมูล
วิศวกร	3.70	ไม่มีข้อมูล
พนักงานรัฐวิสาหกิจ	3.70	ไม่มีข้อมูล
แม่บ้าน	ไม่มีข้อมูล	58.82

จากตารางที่ 15 พบว่า บิดาของนักเรียนไทยซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 57.13 และ มารดาของนักเรียนไทยซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 48.45 มีอาชีพประกอบการค้า จากการตรวจสอบข้อมูลในแบบสอบถามเกี่ยวกับความสามารถในการตีความภาษาท่าทางแบบอเมริกันพบว่านักเรียนกลุ่มที่มีบิดาหรือมารดาประกอบการค้าสามารถตีความภาษาท่าทางแบบอเมริกันได้ถูกต้องร้อยละ 83.78 และยังพบอีกว่าผู้ปกครองของนักเรียนกลุ่มนี้มีรายได้ต่อเดือนตั้งแต่ 15,000 บาทขึ้นไป ผู้ศึกษาเห็นว่าผู้ปกครองที่มีอาชีพดังกล่าวมีรายได้เพียงพอที่จะสนับสนุนนักเรียนเกี่ยวกับการสื่อสารของชาวอเมริกันได้ส่วนหนึ่ง เนื่องจากนักเรียนกลุ่มนี้ให้ข้อมูลว่าได้รับการสนับสนุนเกี่ยวกับการสื่อสารของชาวอเมริกันในกิจกรรมต่างๆ ได้แก่ การดูภาพยนตร์หรือรายการโทรทัศน์อเมริกัน การเรียนพิเศษสนทนาภาษาอังกฤษรวมถึงการสนทนากับชาวอเมริกัน ซึ่งผู้ปกครองพามารู้จักกับครอบครัว ทำให้มีโอกาสเรียนรู้การสื่อสารแบบอเมริกันและสามารถเข้าใจการสื่อสารดังกล่าวได้ดีขึ้น ดังนั้นอาชีพของผู้ปกครองจึงไม่มีผลโดยตรงต่อความสามารถในการตีความภาษาท่าทางแบบอเมริกันของนักเรียนไทย แต่รายได้จากการประกอบอาชีพของผู้ปกครองมีผลต่อความสามารถดังกล่าวมากกว่า มีข้อสังเกตที่น่าสนใจอีกประการหนึ่ง กล่าวคือ ผู้ปกครองที่เป็นหมอสอนศาสนา (Missionary), พนักงานโรงแรม วิศวกร และพนักงานรัฐวิสาหกิจ น่าจะเป็นผู้ที่มีประสบการณ์การสื่อสารกับชาวต่างชาติหรือชาวอเมริกันในทางใดทางหนึ่ง และน่าจะให้การสนับสนุนนักเรียนเกี่ยวกับการสื่อสารได้ซึ่งจะทำให้เด็กมีความรู้ความเข้าใจในการสื่อสารและสามารถตีความภาษาท่าทางดังกล่าวได้ถูกต้อง แต่จากการตรวจสอบข้อมูลในแบบสอบถามกลับพบว่านักเรียนที่มีผู้ปกครองประกอบอาชีพเหล่านี้มิได้มีระดับความสามารถดีกว่านักเรียนที่มีผู้ปกครองที่ประกอบอาชีพอื่นๆ

ตารางที่ 16 จำนวนนักเรียนไทยที่ได้รับการสนับสนุนเกี่ยวกับการสื่อสารของชาวอเมริกัน

	ร้อยละ
ได้รับการสนับสนุน	73.80
ไม่ได้รับการสนับสนุน	26.30

จากตารางที่ 16 พบว่านักเรียนไทยซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 73.80 ได้รับการสนับสนุนจากผู้ปกครองเกี่ยวกับการสื่อสารของชาวอเมริกัน จากแบบสอบถามผู้ศึกษาพบว่านักเรียนไทยกลุ่มนี้มีประสบการณ์ในการสื่อสารแบบอเมริกัน เนื่องจากได้รับการสนับสนุนจากผู้ปกครองกลุ่มที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนตั้งแต่ 15,000 บาทขึ้นไปและเป็นกลุ่มที่มีอาชีพประกอบการค้า รับจ้างทั่วไป พนักงานบริษัท หมอสอนศาสนา(Missionary) พนักงานโรงแรม วิศวกรและข้าราชการ ข้อมูล

ประเด็นนี้จึงสอดคล้องกับข้อมูลเกี่ยวกับรายได้เฉลี่ยต่อเดือนของผู้ปกครองที่มีความพร้อมในการสนับสนุนดังกล่าว ดังนั้นการสนับสนุนของผู้ปกครองเกี่ยวกับการสื่อสารกับชาวอเมริกันจึงมีผลโดยตรงต่อความสามารถในการตีความภาษาท่าทางแบบอเมริกันของนักเรียนไทยซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่าง

ตารางที่ 17 จำนวนนักเรียนไทยที่ทำกิจกรรมประเภทต่างๆที่ผู้ปกครองให้การสนับสนุนเกี่ยวกับการสื่อสารของชาวอเมริกัน

กิจกรรม	ร้อยละ
การเรียนพิเศษการสอนภาษาอังกฤษ	56.90
การดูภาพยนตร์หรือรายการโทรทัศน์อเมริกัน	32.76
การสนทนากับชาวอเมริกันโดยผู้ปกครองพาเพื่อนชาวอเมริกันมารู้จักกับครอบครัวหรือการสนทนาผ่านสื่อออนไลน์ การอ่านนิตยสารอเมริกันและหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษ	10.34
การเดินทางไปต่างประเทศ	0.00

จากตารางที่ 17 พบว่านักเรียนไทยซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 56.90 มีการเรียนพิเศษ

เกี่ยวกับการสนทนาภาษาอังกฤษ และร้อยละ 32.76 มีการดูภาพยนตร์หรือรายการโทรทัศน์อเมริกัน ผู้ศึกษาเห็นว่าในการเรียนพิเศษเกี่ยวกับการสนทนาภาษาอังกฤษและในการดูภาพยนตร์หรือรายการโทรทัศน์อเมริกัน นักเรียนมีโอกาสได้เรียนรู้และพัฒนาทักษะในการสื่อสารทั้งวัจนภาษาและอวัจนภาษา จึงทำให้มีความเข้าใจและสามารถตีความภาษาท่าทางแบบอเมริกันได้อย่างถูกต้อง ส่วนการที่นักเรียนไทยซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 10.34 มีการสนทนากับชาวอเมริกัน โดยผู้ปกครองพาเพื่อนชาวอเมริกันมารู้จักกับครอบครัวหรือมีการสนทนาผ่านสื่อออนไลน์ มีการอ่านนิตยสารอเมริกันและหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษ ผู้ศึกษาเห็นว่ากิจกรรมเหล่านี้ช่วยสนับสนุนให้เกิดความเข้าใจในการสื่อสารกับชาวอเมริกัน ทั้งนี้เนื่องจากชาวอเมริกันส่วนใหญ่มักจะใช้วัจนภาษาร่วมกับอวัจนภาษาในการสนทนา ดังนั้นเมื่อนักเรียนได้สื่อสารกับชาวอเมริกันจึงมีโอกาสเรียนรู้การสื่อสารทั้ง 2 รูปแบบ ทำให้สามารถตีความภาษาท่าทางแบบอเมริกันได้อย่างถูกต้อง ส่วนการอ่านนิตยสารอเมริกันและหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษนั้น ผู้ศึกษาสันนิษฐานว่าครอบครัวของนักเรียนกลุ่มดังกล่าวอาจซื้อหรือเป็นสมาชิกนิตยสารและหนังสือพิมพ์เหล่านั้น ซึ่งประเด็นนี้สอดคล้องกับข้อมูลเรื่องรายได้เฉลี่ยต่อเดือนของครอบครัวที่มีความพร้อมในการสนับสนุนดังกล่าว ทำให้นักเรียนได้มีโอกาสเรียนรู้และมีประสบการณ์ในการสื่อสารแบบอเมริกันมากขึ้น มี

ข้อสังเกตอีกประการหนึ่ง คือ การที่นักเรียนไทยซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างไม่เคยเดินทางไปต่างประเทศน่าจะเกิดจากสาเหตุที่ว่า การเดินทางไปต่างประเทศมีค่าใช้จ่ายสูงและผู้ปกครองอาจยังไม่มีความพร้อมที่จะสนับสนุนเรื่องการเดินทางไปต่างประเทศของสมาชิกในครอบครัว

ตารางที่ 18 จำนวนนักเรียนไทยที่มีคนรอบข้างที่มีโอกาสสื่อสารกับชาวอเมริกัน

	ร้อยละ
มีคนรอบข้างที่มีโอกาสสื่อสารกับชาวอเมริกัน	66.30
ไม่มีคนรอบข้างที่มีโอกาสสื่อสารกับชาวอเมริกัน	33.80

จากตารางที่ 18 พบว่านักเรียนไทยซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 66.30 มีคนรอบข้างเป็นคนไทยที่มีโอกาสสื่อสารกับชาวอเมริกัน จากการตรวจสอบข้อมูลในแบบสอบถามพบว่านักเรียนกลุ่มดังกล่าวสามารถตีความภาษาท่าทางแบบอเมริกันได้ถูกต้องร้อยละ 73.58 ผู้ศึกษาสันนิษฐานว่าคนรอบข้างกลุ่มนี้น่าจะเป็นคนในครอบครัวที่มีประสบการณ์ในการสื่อสารกับชาวอเมริกัน นักเรียนกลุ่มดังกล่าวจึงมีโอกาสเรียนรู้การสื่อสารของชาวอเมริกันจากคนในครอบครัว ทำให้มีความรู้ความเข้าใจในการสื่อสารมากขึ้นดังนั้นการที่มีคนรอบข้างที่เป็นคนไทยที่มีโอกาสสื่อสารกับชาวอเมริกันจึงมีผลต่อความสามารถในการตีความภาษาท่าทางแบบอเมริกันของนักเรียนไทยซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่าง

ตารางที่ 19 จำนวนนักเรียนไทยที่มีแรงกระตุ้นให้ต้องการสื่อสารกับชาวอเมริกัน

	ร้อยละ
มีแรงกระตุ้น	52.50
ไม่มีแรงกระตุ้น	47.50

จากตารางที่ 19 พบว่านักเรียนไทยซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 52.50 มีแรงกระตุ้นให้ต้องการสื่อสารกับชาวอเมริกัน จากการตรวจสอบข้อมูลในแบบสอบถามพบว่านักเรียนที่มีแรงกระตุ้นดังกล่าวสามารถตีความภาษาท่าทางแบบอเมริกันได้ถูกต้องร้อยละ 78.57 ผู้ศึกษาเห็นว่าแรงกระตุ้นดังกล่าวทำให้นักเรียนกลุ่มนี้มีความสนใจในการเรียนรู้การสื่อสารของชาวอเมริกันมากขึ้นเพื่อที่จะสื่อสารกับชาวอเมริกัน โดยนักเรียนกลุ่มนี้ได้เรียนรู้การสื่อสารดังกล่าวจากแหล่งความรู้ต่างๆ เช่น เว็บไซต์ของชาวอเมริกัน หนังสืออเมริกันและภาพยนตร์อเมริกัน เป็นต้น ทำให้นักเรียนไทยมีความรู้ความเข้าใจในการสื่อสารดังกล่าวมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับข้อมูลใน ตารางที่ 12 ที่

แสดงให้เห็นว่านักเรียนไทยซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างส่วนหนึ่งมีประสบการณ์ทางภาษาจากความสนใจที่จะเรียนรู้การสื่อสารภาษาท่าทางแบบอเมริกัน ดังนั้นการที่นักเรียนมีแรงกระตุ้นให้ต้องการสื่อสารกับชาวอเมริกันจึงมีผลต่อความสามารถในการตีความภาษาท่าทางแบบอเมริกันของนักเรียนไทยซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่าง

ตารางที่ 20 จำนวนนักเรียนไทยที่มีแรงกระตุ้นจากปัจจัยต่างๆให้ต้องการสื่อสารกับชาวอเมริกัน

ปัจจัยที่กระตุ้นให้นักเรียนต้องการสื่อสารกับชาวอเมริกัน	ร้อยละ
ต้องการสื่อสารกับชาวต่างชาติในชีวิตประจำวันได้อย่างคล่องแคล่ว	75.00
ต้องการไปท่องเที่ยวในต่างประเทศและคิดว่าการรู้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ 2 จะช่วยให้เดินทางได้สะดวก เนื่องจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลที่คนทั่วโลกใช้ในการสื่อสาร	11.11
ชาวอเมริกันที่อยู่ข้างบ้านชวนสนทนา	2.78
ต้องการไปทำงานต่างประเทศหรือต้องการงานที่ใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร	2.78
ต้องการสนทนากับชาวต่างชาติอย่างเป็นธรรมชาติเหมือนคุณแม่	2.78
คาราวอเมริกันหน้าตาดี ทำให้มีแรงจูงใจอยากติดต่อสื่อสารด้วย	2.78
ต้องการดูภาพยนตร์ รายการ โทรทัศน์ และนิตยสารอเมริกัน	2.78

ตารางที่ 20 พบว่านักเรียนไทยซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 75.00 “ต้องการสื่อสารกับชาวต่างชาติในชีวิตประจำวันได้อย่างคล่องแคล่ว” ผู้ศึกษาเห็นว่าปัจจัยนี้ทำให้นักเรียนกลุ่มดังกล่าวสนใจที่จะเรียนรู้การสื่อสารของชาวอเมริกันมากเป็นพิเศษ ทั้งวจนภาษาและอวจนภาษา ทั้งนี้เพื่อให้บรรลุเป้าหมายตามที่นักเรียนต้องการ และจากการตรวจสอบข้อมูลในแบบสอบถามพบว่านักเรียนกลุ่มนี้สามารถตีความภาษาท่าทางแบบอเมริกันได้ถูกต้องร้อยละ 78.57 ดังนั้นจึงอาจสรุปได้ว่าปัจจัยดังกล่าวเป็นแรงกระตุ้นสำคัญที่ช่วยให้สามารถตีความภาษาท่าทางแบบอเมริกันได้ถูกต้อง มีข้อสังเกตที่น่าสนใจอีกประการหนึ่ง คือ การที่นักเรียนไทยซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 2.78 “ต้องการสนทนากับชาวต่างชาติได้อย่างเป็นธรรมชาติเหมือนคุณแม่” ผู้ศึกษาเห็นว่าแรงกระตุ้นนี้เกิดจากบุคคลที่มีความใกล้ชิดกับนักเรียนกลุ่มดังกล่าว เนื่องจากนักเรียนมีโอกาสสังเกตเห็นวิธีการสื่อสารของบุคคลดังกล่าวกับชาวต่างชาติอยู่เป็นประจำ ทำให้ต้องการเรียนรู้และฝึกฝนทักษะในการสื่อสารกับชาวอเมริกันได้อย่างมีประสิทธิภาพตามแบบอย่างการสื่อสารของบุคคลที่ใกล้ชิดกับตนเอง

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย การอภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

งานวิจัยนี้เป็นการศึกษาความสามารถในการตีความภาษาท่าทางแบบอเมริกันของนักเรียนมัธยมไทย และมีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์ปัจจัยต่างๆที่มีผลต่อความสามารถในการตีความภาษาท่าทางแบบอเมริกันของนักเรียนไทยระดับมัธยมศึกษา ผู้ศึกษาได้เก็บรวบรวมข้อมูลจากนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาขাপัญญารังสิตจำนวน 80 คน โดยใช้วิธีการสื่อสารด้วยภาษาท่าทางแบบอเมริกันในสถานการณ์ต่างๆร่วมกับแบบวัดความเข้าใจของนักเรียนไทยซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับรูปแบบการสื่อสารด้วยภาษาท่าทางแบบอเมริกันและใช้แบบสอบถามเพื่อวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อความสามารถในการตีความภาษาท่าทางแบบอเมริกัน หลังจากนั้นผู้ศึกษาจึงนำข้อมูลที่ได้จากกลุ่มตัวอย่างดังกล่าวมาวิเคราะห์เพื่อหาความสามารถในการตีความภาษาท่าทางแบบอเมริกันของนักเรียนมัธยมไทยและปัจจัยที่มีผลต่อความสามารถในการตีความภาษาท่าทางแบบอเมริกัน โดยคิดเป็นค่าร้อยละในการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ

1. สรุปผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์ข้อมูลเรื่องความสามารถในการตีความภาษาท่าทางแบบอเมริกันของนักเรียนมัธยมไทย ผู้ศึกษาสรุปผลได้ว่านักเรียนไทยซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 42.83 มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษในระดับปานกลาง และพบว่าประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษรวมถึงพื้นฐานส่วนบุคคลของนักเรียนเหล่านี้มีผลต่อความสามารถในการตีความภาษาท่าทางแบบอเมริกันของนักเรียนไทยซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่าง โดยนักเรียนไทยซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษมากกว่าสามารถตีความภาษาท่าทางแบบอเมริกันได้ดีกว่านักเรียนไทยซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษน้อยกว่า ซึ่งผู้ศึกษาเห็นว่าผลสรุปนี้สอดคล้องกับสมมติฐานของผู้ศึกษาที่ว่า “ผู้มีประสบการณ์ทางภาษามากสามารถตีความภาษาท่าทางแบบอเมริกันได้ดีกว่าผู้มีประสบการณ์ทางภาษาน้อยและพื้นฐานส่วนบุคคลมีส่วนช่วยให้สามารถตีความภาษาท่าทางแบบอเมริกันได้ดีขึ้น” นอกจากนี้ผู้ศึกษายังได้ข้อสรุปอีกว่านักเรียนไทยซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 49.99 คิดว่าการสื่อสารด้วยภาษาท่าทางแบบอเมริกันในสถานการณ์ทั้ง 10

สถานการณ์ มีใช้ในสังคมไทย และนักเรียนไทยซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 50.76 ใช้ภาษาท่าทางแบบอเมริกันทั้ง 10 ท่าทางในการสื่อสารภาษาไทยเป็นบางครั้ง

2. การอภิปรายผล

ข้อมูลที่ได้จากแบบวัดความเข้าใจในรูปแบบการสื่อสารด้วยภาษาท่าทางแบบอเมริกันและแบบสอบถามเพื่อวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อความสามารถในการตีความภาษาท่าทางแบบอเมริกัน ผู้ศึกษาสามารถสรุปผลได้ดังนี้

2.1 ความเข้าใจของนักเรียนเกี่ยวกับรูปแบบการสื่อสารด้วยภาษาท่าทางแบบอเมริกัน การที่นักเรียนไทยซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างบางส่วนตีความภาษาท่าทางแบบอเมริกันทั้ง 10 ท่าทางได้ถูกต้อง จากการที่มีความรู้และประสบการณ์ในการสื่อสารด้วยภาษาท่าทางดังกล่าวมาก่อน แสดงให้เห็นว่านักเรียนกลุ่มนี้มีความเข้าใจภาษาท่าทางดังกล่าวเป็นอย่างดีและน่าจะสื่อสารกับชาวอเมริกันได้อย่างมีประสิทธิภาพ เนื่องจากการเข้าใจวัจนภาษามีส่วนช่วยให้เกิดความเข้าใจในการสื่อสารมากขึ้น ส่วนการที่นักเรียนไทยซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างบางส่วนตีความภาษาท่าทางดังกล่าวผิด จากการที่ตีความจากวัจนภาษาเพียงอย่างเดียว แสดงให้เห็นว่าผู้สื่อสารควรมีความเข้าใจวัจนภาษาประกอบกับวัจนภาษาด้วย เพื่อไม่ให้เกิดความผิดพลาดในการสื่อสาร มีข้อสังเกตอีกประการหนึ่ง คือ การที่นักเรียนไทยซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างบางส่วนตีความหมายภาษาท่าทางโดยใช้วัจนภาษารูปแบบหนึ่งอธิบายวัจนภาษาอีกรูปแบบหนึ่งนั้นแสดงให้เห็นว่าวัจนภาษาสามารถสื่อความหมายได้ชัดเจนและมีความสำคัญเช่นเดียวกับวัจนภาษา ผู้ศึกษาเห็นว่าจากประเด็นข้างต้น ผู้สื่อสารจำเป็นต้องเรียนรู้และทำความเข้าใจวัจนภาษา เพื่อให้การสื่อสารมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น นอกจากนี้ในการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมจะเกิดการแลกเปลี่ยนและรับวัฒนธรรมของคู่สนทนาเข้ามาในวัฒนธรรมของตนเอง หากเป็นการรับวัฒนธรรมมาเพียงบางส่วนอาจทำให้ตีความหมายภาษาท่าทางผิดพลาดได้ แต่ถ้าเป็นการรับวัฒนธรรมนั้นๆ เข้ามาทั้งหมดจะทำให้ตีความหมายภาษาท่าทางได้ถูกต้อง ดังที่นักเรียนไทยซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างบางส่วนตีความหมายภาษาท่าทางแบบอเมริกันได้ถูกต้องมากจากการที่นักเรียนกลุ่มนี้มีประสบการณ์เคยพบเห็นหรือเคยใช้ภาษาท่าทางดังกล่าวมาก่อน ประเด็นนี้แสดงให้เห็นว่านักเรียนกลุ่มนี้รับภาษาท่าทางแบบอเมริกันมาใช้ในชีวิตประจำวันจนกลายเป็นความกลมกลืนทางวัฒนธรรม ดังจะเห็นได้จากการที่นักเรียนกลุ่มนี้ตอบแบบสอบถามว่าการสื่อสารแบบอเมริกันตามที่ได้เห็นในวิดีโอทัศน์ที่มีใช้ในสังคมไทย ดังนั้นผู้สื่อสารจึงควรเรียนรู้การสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมเพื่อให้เกิดความเข้าใจซึ่งกันและกันได้ดียิ่งขึ้น

2.2 ปัจจัยที่มีผลต่อความสามารถในการตีความภาษาท่าทางแบบอเมริกันของนักเรียนไทย

ผู้ศึกษาพบว่าปัจจัยที่มีผลต่อความสามารถในการตีความภาษาท่าทางแบบอเมริกัน ได้แก่ ประสบการณ์ทางภาษาของนักเรียนไทย รายได้เฉลี่ยต่อเดือนของครอบครัว อาชีพของผู้ปกครอง การสนับสนุนจากผู้ปกครองและกิจกรรมเกี่ยวกับการสื่อสารของชาวอเมริกัน คนรอบข้างของนักเรียนที่เป็นคนไทยที่มีโอกาสสื่อสารกับชาวอเมริกัน และแรงกระตุ้นให้ต้องการสื่อสารกับชาวอเมริกัน โดยปัจจัยดังกล่าวทำให้นักเรียนไทยสามารถตีความหมายภาษาท่าทางแบบอเมริกันทั้ง 10 ท่าทางได้ถูกต้อง ประเด็นนี้แสดงให้เห็นว่าปัจจัยดังกล่าวช่วยพัฒนาทักษะของนักเรียนไทยในการสื่อสารกับชาวอเมริกันได้ ดังนั้นจึงควรมีการสนับสนุนปัจจัยเหล่านี้ เพื่อให้ นักเรียนไทยสามารถสื่อสารกับชาวอเมริกันได้อย่างมีประสิทธิภาพ

3. ข้อเสนอแนะ

3.1 ข้อเสนอแนะทั่วไป

3.1.1 ในการการสอนภาษาอังกฤษในชั้นเรียน ครูควรสอดแทรกการสอนเรื่องภาษาท่าทางแบบอเมริกันหรือใช้การสื่อสารด้วยภาษาท่าทางแบบอเมริกันประกอบด้วย เพื่อให้นักเรียนมีประสบการณ์และเกิดความเข้าใจในการสื่อสารภาษาอังกฤษและสามารถใช้ภาษาท่าทางได้อย่างเหมาะสมกับบุคคลและสถานการณ์

3.1.2 โรงเรียนควรมีครูสอนภาษาอังกฤษที่เป็นเจ้าของภาษา เพื่อให้นักเรียนมีโอกาสเรียนรู้วัฒนธรรมจากเจ้าของภาษาโดยตรง

3.1.3 ผู้ปกครองหรือโรงเรียนควรจัดหรือสนับสนุนกิจกรรมที่เกี่ยวกับการสื่อสารของชาวอเมริกัน เช่น มีการจัดนิทรรศการสัปดาห์ภาษาต่างประเทศหรือนิทรรศการความรู้เกี่ยวกับภาษาท่าทางของชาวอเมริกัน การดูภาพยนตร์หรือรายการโทรทัศน์อเมริกัน การอ่านหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษหรือนิตยสารอเมริกัน กิจกรรม English Summer Camp และการเรียนพิเศษเกี่ยวกับบทสนทนาภาษาอังกฤษ เป็นต้น เพื่อสร้างแรงกระตุ้นให้นักเรียนพัฒนาทักษะในการสื่อสารดังกล่าว และสามารถสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ

3.2 ข้อเสนอแนะสำหรับงานวิจัย

3.2.1 ควรมีการศึกษาปัจจัยอื่นๆที่มีผลต่อความสามารถในการตีความภาษาท่าทางแบบอเมริกันที่นอกเหนือจากพื้นฐานส่วนบุคคลและประสบการณ์ทางภาษาของนักเรียน

3.2.2 ควรมีการศึกษาหัวข้อวิจัยนี้ซ้ำอีกครั้งในระยะเวลา 3-5 ปีข้างหน้า เพื่อศึกษาแนวโน้มการใช้ภาษาท่าทางแบบอเมริกันในสังคมไทยหรือศึกษาการเปลี่ยนแปลงด้านความหมายของภาษาท่าทางนั้น เมื่อนำมาใช้ในสังคมไทย ซึ่งจะมีผลต่อการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม

บรรณานุกรม

จุฬาพรธ (จามจุรี) ผดุงชีวิต. วัฒนธรรม การสื่อสาร และอัตลักษณ์. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่ง
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2550.

จิตภา สุขพล้า. การสื่อสารระหว่างบุคคล. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์, 2548.

มัลลิกา คณานุรักษ์. จิตวิทยาการสื่อสารของมนุษย์. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์, 2547.

เมตตา วิวัฒนานุกูล (กฤตวิทย์). การสื่อสารต่างวัฒนธรรม. กรุงเทพฯ: ภาควิชาวาทยวิทยาและ
สื่อสารการแสดง คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2548.

วิภาวี ฝ่ายเทศ. การสื่อสารข้ามวัฒนธรรมของผู้บริโภคนต์โดยสารสามสื่อรับจ้างในจังหวัด
พระนครศรีอยุธยาแก่นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ [ออนไลน์]. เข้าถึงเมื่อ 12 สิงหาคม
2553. เข้าถึงได้จาก <http://www.mis.rmutt.ac.th>

วงบลูเบอร์รี่. เพลงขิมิ [ออนไลน์]. เข้าถึงเมื่อ 25 ตุลาคม 2553. เข้าถึงได้จาก <http://www.pleng.com>

สมสุดา ศรีวัฒนานนท์. “การสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมในการทำงานของพนักงานชาวไทยและ
ชาวตะวันตก.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาการประชาสัมพันธ์ บัณฑิต
วิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2547.

อนันตিকা ขจรชีพ. “การศึกษาความเข้าใจภาษาท่าทางตามวัฒนธรรมผู้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนศรียานุสรณ์ จังหวัดจันทบุรี.” สารนิพนธ์
ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาภาษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทร
วิโรฒ, 2550.

อวยพร พานิช. ภาษาและหลักการเขียนเพื่อการสื่อสาร. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่ง
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2550.

Gudykunst, William B. Asian American Ethnicity and Communication. California : Sage, 2001.

Jandt, Fred Edmund. Intercultural Communication: An Introduction. California : Sage, 1995.

Knapp, Mark L. Nonverbal Communication In Human Interaction. 2nd ed. New York : Purdue
University, 1978.

McCroskey, James C. Nonverbal Behavior in Interpersonal Relations. 2nd ed. New Jersey :
Prentice-Hall, 1991.

Speer, David C. Nonverbal Communication. California : Sage, 1972.

McDaniel, Edwin R. Intercultural Communication : A Reader, Twelfth Edition. Boston : Cengage
Learning, 2009.

ภาคผนวก

มหาวิทยาลัยศิลปากร สงวนลิขสิทธิ์

ภาคผนวก ก

แบบวัดความเข้าใจในรูปแบบการสื่อสารด้วยภาษาท่าทางแบบอเมริกัน

มหาวิทยาลัยศิลปากร สงวนลิขสิทธิ์

แบบวัดความเข้าใจในรูปแบบการสื่อสารด้วยภาษาท่าทางแบบอเมริกัน

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ทำแบบวัดความเข้าใจในรูปแบบการสื่อสารด้วยภาษาท่าทางแบบอเมริกัน

ชื่อ.....นามสกุล.....

เพศ หญิง ชาย

ตอนที่ 2 คำถามเพื่อวัดความเข้าใจการสื่อสารด้วยภาษาท่าทางแบบอเมริกัน

คำชี้แจง

กรุณาเขียนความเข้าใจของท่านเกี่ยวกับการสื่อสารด้วยภาษาท่าทางแบบอเมริกันและทำเครื่องหมาย (✓) ในช่องว่าง

Situation 1 : Two close friends meet.

(ฉากที่เพื่อนสนิทมาพบกัน)

ท่านเข้าใจว่าภาษาท่าทางที่ชาวอเมริกันแสดงมีความหมายว่าอย่างไร

.....

ท่านคิดว่าการสื่อสารด้วยภาษาท่าทางในฉากดังกล่าวมีใช้ในสังคมไทยหรือไม่ มี ไม่มี

(ถ้ามี) ท่านเข้าใจว่าภาษาท่าทางดังกล่าวในสังคมไทยมีความหมายว่าอย่างไร

.....

ความถี่ที่ท่านใช้ในการสื่อสารด้วยภาษาท่าทางในฉากดังกล่าว บ่อย บางครั้ง ไม่เคย

Situation 2 : Two friends are talking about what happened at the party.

(ฉากที่เพื่อนเล่าเรื่องงานเลี้ยงเมื่อคืนนี้)

ท่านเข้าใจว่าภาษาท่าทางที่ชาวอเมริกันแสดงมีความหมายว่าอย่างไร

.....

ท่านคิดว่าการสื่อสารด้วยภาษาท่าทางในฉากดังกล่าวมีใช้ในสังคมไทยหรือไม่ มี ไม่มี

(ถ้ามี) ท่านเข้าใจว่าภาษาท่าทางดังกล่าวในสังคมไทยมีความหมายว่าอย่างไร

.....

ความถี่ที่ท่านใช้ในการสื่อสารด้วยภาษาท่าทางในฉากดังกล่าว บ่อย บางครั้ง ไม่เคย

Situation 3 : At an advertising company, the boss needs some creative ideas for the new project.

(ฉากที่หัวหน้างานของบริษัทโฆษณาต้องการความคิดเห็นจากพนักงานเกี่ยวกับโครงการใหม่ของบริษัท)

ท่านเข้าใจว่าภาษาท่าทางที่ชาวอเมริกันแสดงมีความหมายว่าอย่างไร

.....

ท่านคิดว่าการสื่อสารด้วยภาษาท่าทางในฉากดังกล่าวมีใช้ในสังคมไทยหรือไม่ มี ไม่มี

(ถ้ามี) ท่านเข้าใจว่าภาษาท่าทางดังกล่าวในสังคมไทยมีความหมายว่าอย่างไร

.....

ความถี่ที่ท่านใช้ในการสื่อสารด้วยภาษาท่าทางในฉากดังกล่าว บ่อย บางครั้ง ไม่เคย

Situation 4 : Two colleagues are talking about a project.

(ฉากที่เพื่อนต้องการคุยเรื่องงาน)

ท่านเข้าใจว่าภาษาท่าทางที่ชาวอเมริกันแสดงมีความหมายว่าอย่างไร

.....

ท่านคิดว่าการสื่อสารด้วยภาษาท่าทางในฉากดังกล่าวมีใช้ในสังคมไทยหรือไม่ มี ไม่มี

(ถ้ามี) ท่านเข้าใจว่าภาษาท่าทางดังกล่าวในสังคมไทยมีความหมายว่าอย่างไร

.....

ความถี่ที่ท่านใช้ในการสื่อสารด้วยภาษาท่าทางในฉากดังกล่าว บ่อย บางครั้ง ไม่เคย

Situation 5 : A teacher asks her student how he is feeling today.

(ฉากที่คุณครูถามนักเรียนเกี่ยวกับความรู้สึกในวันนี้)

ท่านเข้าใจว่าภาษาท่าทางที่ชาวอเมริกันแสดงมีความหมายว่าอย่างไร

.....

ท่านคิดว่าการสื่อสารด้วยภาษาท่าทางในฉากดังกล่าวมีใช้ในสังคมไทยหรือไม่ มี ไม่มี

(ถ้ามี) ท่านเข้าใจว่าภาษาท่าทางดังกล่าวในสังคมไทยมีความหมายว่าอย่างไร

.....

ความถี่ที่ท่านใช้ในการสื่อสารด้วยภาษาท่าทางในฉากดังกล่าว บ่อย บางครั้ง ไม่เคย

Situation 6 : A friend asks when the final exam is.

(ฉากที่เพื่อนถามเพื่อนอีกคนเกี่ยวกับวันสอบปลายภาค)

ท่านเข้าใจว่าภาษาท่าทางที่ชาวอเมริกันแสดงมีความหมายว่าอย่างไร

.....

ท่านคิดว่าการสื่อสารด้วยภาษาท่าทางในฉากดังกล่าวมีใช้ในสังคมไทยหรือไม่ มี ไม่มี

(ถ้ามี) ท่านเข้าใจว่าภาษาท่าทางดังกล่าวในสังคมไทยมีความหมายว่าอย่างไร

.....
 ความถี่ที่ท่านใช้ในการสื่อสารด้วยภาษาท่าทางในฉากดังกล่าว บ่อย บางครั้ง ไม่เคย

Situation 7 : A girl asks her friend about the taste of the cookies.

(ฉากที่ผู้หญิงถามเพื่อนของเขาเกี่ยวกับรสชาติขนม)

ท่านเข้าใจว่าภาษาท่าทางที่ชาวอเมริกันแสดงมีความหมายว่าอย่างไร

.....
 ท่านคิดว่าการสื่อสารด้วยภาษาท่าทางในฉากดังกล่าวมีใช้ในสังคมไทยหรือไม่ มี ไม่มี

(ถ้ามี) ท่านเข้าใจว่าภาษาท่าทางดังกล่าวในสังคมไทยมีความหมายว่าอย่างไร

.....
 ความถี่ที่ท่านใช้ในการสื่อสารด้วยภาษาท่าทางในฉากดังกล่าว บ่อย บางครั้ง ไม่เคย

Situation 8 : A man asks his friend about her ambition.

(ฉากที่ผู้ชายถามเพื่อนของเขาเกี่ยวกับความใฝ่ฝัน)

ท่านเข้าใจว่าภาษาท่าทางที่ชาวอเมริกันแสดงมีความหมายว่าอย่างไร

.....
 ท่านคิดว่าการสื่อสารด้วยภาษาท่าทางในฉากดังกล่าวมีใช้ในสังคมไทยหรือไม่ มี ไม่มี

(ถ้ามี) ท่านเข้าใจว่าภาษาท่าทางดังกล่าวในสังคมไทยมีความหมายว่าอย่างไร

.....
 ความถี่ที่ท่านใช้ในการสื่อสารด้วยภาษาท่าทางในฉากดังกล่าว บ่อย บางครั้ง ไม่เคย

Situation 9 : Two girls are fighting and their friend is trying to stop the fighting.

(ฉากที่ผู้หญิง 2 คนทะเลาะกันและเพื่อนของพวกเขากำลังพยายามห้ามการทะเลาะ)

ท่านเข้าใจว่าภาษาท่าทางที่ชาวอเมริกันแสดงมีความหมายว่าอย่างไร

.....
 ท่านคิดว่าการสื่อสารด้วยภาษาท่าทางในฉากดังกล่าวมีใช้ในสังคมไทยหรือไม่ มี ไม่มี

(ถ้ามี) ท่านเข้าใจว่าภาษาท่าทางดังกล่าวในสังคมไทยมีความหมายว่าอย่างไร

.....
 ความถี่ที่ท่านใช้ในการสื่อสารด้วยภาษาท่าทางในฉากดังกล่าว บ่อย บางครั้ง ไม่เคย

Situation 10 : The police stops the shoplifter.

(ฉากที่ตำรวจจับโจรขโมยของ)

ท่านเข้าใจว่าภาษาท่าทางที่ชาวอเมริกันแสดงมีความหมายว่าอย่างไร

.....

ท่านคิดว่าการสื่อสารด้วยภาษาท่าทางในฉากดังกล่าวมีใช้ในสังคมไทยหรือไม่ มี ไม่มี

(ถ้ามี) ท่านเข้าใจว่าภาษาท่าทางดังกล่าวในสังคมไทยมีความหมายว่าอย่างไร

.....

ความถี่ที่ท่านใช้ในการสื่อสารด้วยภาษาท่าทางในฉากดังกล่าว บ่อย บางครั้ง ไม่เคย

มหาวิทยาลัยศิลปากร สงวนลิขสิทธิ์

ภาคผนวก ข

แบบสอบถามเพื่อวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อความสามารถ

ในการตีความภาษาท่าทางแบบอเมริกัน

มหาวิทยาลัยศิลปากร สงวนลิขสิทธิ์

**แบบสอบถามเพื่อวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อความสามารถในการตีความ
ภาษาท่าทางแบบอเมริกัน**

ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับประสบการณ์ทางภาษาของนักเรียน

คำชี้แจง

กรุณาทำเครื่องหมาย (✓) ในช่องระดับคะแนนที่ตรงกับความคิดเห็นของท่าน

5 = มาก

4 = ค่อนข้างมาก

3 = ปานกลาง

2 = ค่อนข้างน้อย

1 = น้อย

ประสบการณ์ทางภาษา	5	4	3	2	1
1. ท่านมีโอกาสนสื่อสารกับชาวอเมริกันหรือไม่					
2. ท่านมีโอกาสดูภาพยนตร์หรือรายการ โทรทัศน์อเมริกันหรือไม่					
3. ท่านมีความสนใจในการเรียนรู้การสื่อสารด้วยภาษาท่าทางแบบอเมริกันหรือไม่					
4. ท่านเคยได้รับการสนับสนุนเกี่ยวกับการสื่อสารกับชาวอเมริกันหรือไม่ เช่น โรงเรียนมีการจัดนิทรรศการสัปดาห์ภาษาต่างประเทศหรือนิทรรศการความรู้เกี่ยวกับภาษาท่าทางของชาวอเมริกัน การจัดกิจกรรมการสนทนากับชาวอเมริกัน เป็นต้น					
5. ท่านเคยเดินทางไปยังประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาราชการในการสื่อสารหรือไม่					
6. ท่านเคยร่วมกิจกรรม English Summer Camp ในประเทศหรือไม่					
7. ท่านเคยร่วมกิจกรรม English Summer Camp ในต่างประเทศหรือไม่					
8. ท่านทราบถึงความแตกต่างในการสื่อสารด้วยภาษาท่าทางแบบอเมริกันกับการสื่อสารด้วยภาษาท่าทางแบบไทยหรือไม่					

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับพื้นฐานส่วนบุคคลของนักเรียน

คำชี้แจง

กรุณาทำเครื่องหมาย (✓) ลงในช่องว่าง

1.ระดับการศึกษาสูงสุดของผู้ปกครอง

ต่ำกว่าระดับปริญญาตรี ระดับปริญญาตรี

สูงกว่าระดับปริญญาตรี

2.รายได้เฉลี่ยต่อเดือนของครอบครัว

ต่ำกว่า 15,000 บาท 15,000-30,000 บาท

สูงกว่า 30,000 บาท

3.อาชีพของบิดา

ข้าราชการ พนักงานบริษัท ผู้ประกอบการค้า

อื่นๆ โปรดระบุ.....

4.อาชีพของมารดา

ข้าราชการ พนักงานบริษัท ผู้ประกอบการค้า

อื่นๆ โปรดระบุ.....

5.ผู้ปกครองมีการสนับสนุนเกี่ยวกับการสื่อสารของชาวอเมริกันหรือไม่

มีการสนับสนุน (ทำข้อ 6 ต่อ) ไม่มีการสนับสนุน (ข้ามไปตอบข้อ 7)

6.กิจกรรมที่ผู้ปกครองของท่านสนับสนุนเกี่ยวกับการสื่อสารของชาวอเมริกัน

การเรียนพิเศษการสอนภาษาอังกฤษ การเดินทางไปต่างประเทศ

การดูภาพยนตร์หรือรายการโทรทัศน์อเมริกัน

อื่นๆ โปรดระบุ.....

7.ท่านมีครอบครัวเป็นคนไทยที่มีโอกาสสื่อสารกับชาวอเมริกันหรือไม่ เช่น คนใน

ครอบครัว คนข้างบ้าน เป็นต้น

มี ไม่มี

8.ท่านมีแรงกระตุ้นให้ต้องการสื่อสารกับชาวอเมริกันหรือไม่

มี (ทำข้อ 9 ต่อ) ไม่มี

9.ท่านมีแรงกระตุ้นให้ต้องการสื่อสารกับชาวอเมริกันอย่างไร

.....

ภาคผนวก ค

บทสนทนาในวิดีโอที่ 10 สถานการณ์และความหมาย

มหาวิทยาลัยที่สเปน สงวนลิขสิทธิ์

รูปแบบการสื่อสารด้วยภาษาท่าทางแบบอเมริกันทั้ง 10 ท่าทาง

บทสนทนาในวิดีโอที่ 10 สถานการณ์และความหมาย
รูปแบบการสื่อสารด้วยภาษาท่าทางแบบอเมริกันทั้ง 10 ท่าทาง

1. ยินดี / ดีใจ / ทักทาย (High five)

Situation 1 :Two close friends meet.

(ฉากที่เพื่อนสนิทมาพบกัน)

A: Hey man! (Gesture)

B: Hey! Long time no see.

A: How're you doing?

B: I'm doing fine. What've you been up to?

A: I've just got a new job at the International school.

.....

2. บ้าบอ / ประสาท / พิลึก (Crazy)

Situation 2 : Two friends are talking about what happened at the party

(ฉากที่เพื่อนเล่าเรื่องงานเลี้ยงเมื่อคืนนี้)

A: What did you do last night?

B: Last night I went to the party, and got real drunk and crazy. (Gesture)

A: Really, what happened?

B: I started to dance on the top of the table in front of everybody!

.....

3. คิด / ใช้สมอง (Think / “Use your brain”)

Situation 3 : At an advertising company, the boss needs some creative ideas for the new project.
(จากที่หัวหน้างานของบริษัทโฆษณาต้องการความคิดเห็นจากพนักงานเกี่ยวกับโครงการใหม่ของบริษัท)

A: Do you have any ideas to create a new project for our company?

B: No, I don't have any idea now.

A: OK well, use your brain. (Gesture) If you come up with some, get back to me.

.....

4. โทรศัพท์ (Telephone) “โทรหานั่นนะ” หรือ “มีโทรศัพท์ถึงคุณ”

มหาวิทยาลัยศิลปากร สงวนลิขสิทธิ์

Situation 4 : Two colleagues are talking about a project.

(จากที่เพื่อนต้องการคุยเรื่องงาน)

A: Hey, how are you?

B: Good good, and yourself?

A: I'm fine. But I want to talk to you about my project.

B: Sorry, I'm too busy right now. Can you call me tonight? (Gesture) We'll talk about it.

A: OK, I'll call you.

B: OK cool, bye.

.....

5. “ดี”/“ดีมาก” “สมบูรณ์แบบ” หรือ “ยอดเยี่ยม”

Situation 5 : A teacher asks her student how he is feeling today.

(จากที่คุณครูถามนักเรียนเกี่ยวกับความรู้สึกในวันนี้)

A: Hello Sean, how're you feeling this lovely morning?

B: Great! (Gesture), and you?

A: I'm fantastic, thank you.

.....

6. ไม่รู้ / ไม่แน่ใจ / ไม่มีอะไร (“I don't know”)

มหาวิทยาลัยศิลปากร สงวนลิขสิทธิ์

Situation 6 : A friend asks when the final exam is.

(จากที่เพื่อนถามเกี่ยวกับวันสอบปลายภาค)

A: Hey man, do you know when the final exam is?

B: I don't know. (Gesture)

A: We'd better ask our teacher so we know and can prepare ourselves.

B: Good idea, dude.

.....

7. ดี / thumbs up (Thumb up)

Situation 7 : A girl asks her friend about the taste of the cookies.

(ฉากที่ผู้หญิงถามเพื่อนของเขาเกี่ยวกับรสชาติขนม)

A: I have some cookies for you. I baked them myself. Try one.

B: Thank you.

A: How does it taste?

B: Delicious. (Gesture)

.....

8. เงิน (Money)

มหาวิทยาลัยศิลปากร สงวนลิขสิทธิ์

Situation 8 : A man asks his friend about her ambition.

(ฉากที่ผู้ชายถามเพื่อนของเขาเกี่ยวกับความใฝ่ฝัน)

A: What is your ambition?

B: I want to study for a master degree in the United States.

A: That's great, but it'll require a lot of money. (Gesture)

B: Exactly.

.....

9.ชัยชนะ / สันติภาพ (Victory / Peace)

Situation 9 : Two girls are fighting and their friend is trying to stop the fighting.

(ฉากที่ผู้หญิง 2 คนทะเลาะกันและเพื่อนของพวกเขาพยายามห้ามการทะเลาะ)

A: You're so stupid!

B: No! you're the stupid one.

A: Oh My God!

C: Ladies! Stop your fighting. You act like children. You guys are supposed to be friends. Let all just get along. Peace in the world! (Gesture)

A: Yeah, you're right.

มหาวิทยาลัยศิลปากร สงวนลิขสิทธิ์

10. หยุด / ยอมแพ้ / ห้ามเข้า (Stop / Surrender)

Situation 10 : The police stops the shoplifter.

(ฉากที่ตำรวจจับโจรขโมยของ)

A: Stop! Put your hands in the air. It's a police.

B: Yes sir. (Gesture)

A: You are under arrest for stealing beer.

B: Oh My God! I can't believe. I'm so stupid.

.....

ภาคผนวก ง

วิธีทักสน์เกี่ยวกับรูปแบบการสื่อสารด้วยภาษาท่าทางแบบอเมริกัน

10 สถานการณ์

มหาวิทยาลัยศิลปากร สงวนลิขสิทธิ์

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล	นางสาวกัญพรรณ ไชยลังการ์
วันเดือนปีเกิด	23 มิถุนายน 2528
สถานที่เกิด	อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	582/1 ซอยนาทอง 8 ถนนรัชดาภิเษก แขวงดินแดง เขตดินแดง กรุงเทพมหานคร 10400

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2551

บริหารธุรกิจบัณฑิต (บธ.บ.) สาขาวิชาการจัดการ
การโรงแรมและการท่องเที่ยว เกียรตินิยมอันดับ 2
มหาวิทยาลัยขอนแก่น

พ.ศ. 2554

ศึกษาต่อระดับปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาภาษาและการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม
ภาควิชาภาษาตะวันตก บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศิลปากร